APOSTOLUL

REVISTA CADRELOR DIDACTICE
Editată de Sindicatul din Învăţământ şi Cercetare Neamţ

SERIE NOUĂ, ANUL XVII, NR. 175
http://apostolul.slineamt.ro
Martie 2015

Gheorghe A. M. Ciobanu

Un cavaler al artelor, în inima cetăţii

În oraşul Roman – cetatea muşatină de pe malurile Moldovei şi Siretului – ctitorie care a depăşit şase secole de la prima atestare documentară – numele său este cunoscut şi venerat de întreaga intelectualitate locală, este, de mulţi ani, o emblemă a vieţii spirituale, ce a depăşit graniţele localităţii şi ale judeţului.

Desigur, aţi realizat că ne referim la profesorul, la poetul, prozatorul, istoricul, criticul literar şi de artă, eseistul, muzicologul, într-un cuvânt, scriitorul, omul de o vastă şi aleasă cultură, cetăţeanul prezent mereu în agora, preocupat permanent de viaţa cetăţii – **Gheorghe A. M. Ciobanu.**

Autor al unei puzderii de articole disipate în numeroase cotidiene, gazete şi reviste de cultură şi artă, locale, judeţene şi din alte localităţi, autor al unui număr de cincisprezece volume publicate („Monografia Liceului «Roman-Vodă»”, 1972, colaborare cu fostul său profesor, Neculai Gr. Steţcu; „Locul şi Spiritul – Valori artistice din Roman”; „Irimescu. Statornicie şi zbor”; „Scrieri I-V”; „Primii fiori”; „Mileniul Trei pe portativ”; „Modelarea Normativului Juridic”; „Miorița – mit triadic”; „Portrete printre rame”; „Mecena, medic, misionar, Teodorescu” ş.a.), Gheorghe A. M. Ciobanu este o prezenţă nelipsită de la multitudinea manifestărilor organizate şi desfăşurate în Roman, în judeţul Neamţ şi nu numai.

Impresionanta activitate care l-a consacrat, care a contribuit la realizarea acestei personalităţi, se întinde pe o perioadă de peste 75 de ani şi a început încă de pe băncile şcolii, la vârsta de 14 ani, când, după propria mărturisire, a început să scrie versuri şi proză, când era preocupat de „Problema biologică pe Marte” (un mic studiu, la 17 ani), când a elaborat planuri pentru lucrări ştiinţifice: „Noţiuni de Astrofilosofie”, „Structura fundamentală a Universului” ş. a.

Acestora li se adăugau „încercări ale acelor ani” (1936–1948), unele terminate („Egmont” şi drama „Valea Uitaţilor”, ambele din 1946, un eseu poematic „Cristal nocturn”), câteva cărţi de proză (romanul „Lucia de Sandolore”, 1943, şi nuvela „Puntea Diavolului”,

(continuare în pag. 8)

Nimic fără lege

Interviu cu domnul Gabriel Ploscă, preşedintele SLLICS Neamţ

– *Domnule Gabriel Ploscă, păstrând un obicei bun al revistei noastre, vă propun să rememorăm evenimentele agendei SLLICS Neamţ din ultima vreme…*

– Ce am făcut în ultima vreme? În primul rând am avut probleme foarte grave legate de faptul că, pentru a ne încadra în numărul de norme aprobat de MEN, a trebuit să disponibilizăm circa 260 de oameni, în special personal nedidactic şi personal didactic auxiliar. N-am dorit niciodată acest lucru, dar dacă nu ne-am putut opune actului în sine, cel puţin am încercat ca aceste disponibilizări să se facă cu respectarea integrală a legislaţiei muncii. Adică în urma unei evaluări obiective a muncii oamenilor, încercând să se perturbe cât mai puţin buna funcţionare a unităţilor din învăţământ, asigurarea protecţiei elevilor, profesorilor şi a patrimoniului.

– *Nu-i un lucru prea plăcut să fii implicat în aceste disponibilizări, indiferent de care parte a baricadei te afli…*

– În general s-au respectat cu rigoare prevederile legii, dar există şi persoane care ni s-au adresat, considerând că evaluarea lor nu a fost obiectivă. Pentru aceşti oameni noi am deschis deja acţiuni în instanţă şi sperăm să obţinem reîncadrarea celor nedreptăţiţi prin nerespectarea legii sau aplicarea ei eronată. Nu cerem decât respectarea legii şi evitarea unor atitudini sau decizii subiective.

– *E un teritoriu destul de greu de cuantificat. Cred că se poate derapa uşor, cu sau fără bună ştiinţă…*

– Mai există o problemă generatoare de stres. Pentru încadrarea într-un buget eronat calculat, dintr-un exces de zel din partea conducerii unor şcoli,

A consemnat Mircea ZAHARIA

(continuare în pag. 2)

TURNUL LUI ȘTEFAN - reper de istorie și spiritualitate nemțeană

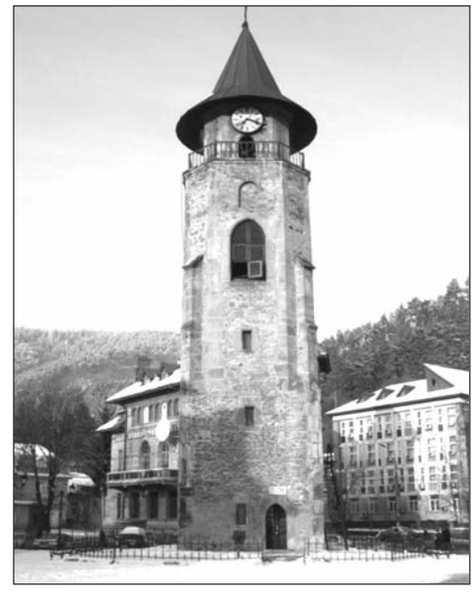

Un număr record de vizitatori s-a înregistrat, anul trecut, la Turnul lui Ştefan, mai bine de 5000 de persoane trecând pragul îndrăgitului monument nemţean.

După cum aflăm de la Lucian Uţă, purtătorul de cuvânt al Complexului Muzeal Judeţean Neamţ, atât vizitatorii din afara judeţului, cât şi localnicii manifestă un deosebit interes faţă de renumita ctitorie ştefaniană.

„Deschiderea turnului a fost o mare surpriză pentru nemţeni, cu atât mai mult cu cât aceştia îşi doreau de ani de zile să îl viziteze. Vizitatorii sunt plăcut impresionaţi nu doar de expoziţia organizată în sălile interioare ale turnului, ci şi de felul în care a fost restaurat monumentul”, a spus Lucian Uţă.

Deschis anul trecut, chiar de Ziua Oraşului, după un deceniu în care a fost ţinut sub cheie, turnul clopotniţă cuprinde o expoziţie permanentă, cu obiecte rare şi inedite, legate de istoria locului.

La etaj sunt expuse obiecte de cult, vechi cărţi şi manuscrise bisericeşti, icoane de patrimoniu şi fotografii şi documente amintind de Curtea Domnească de la Piatra-Neamţ. La nivelul superior pot fi admirate exponate ce fac trimitere la Şcoala de băieţi „Lascăr Catargiu” din Piatra-Neamţ, care a funcţionat în actualul sediu al Muzeului de Artă: un pupitru, o tablă, călimări şi pene de scris, toate păstrând patina anilor interbelici.

Irina NASTASIU

(continuare în pag. 4)

Nimic fără lege

(urmare din pag. 1)

S-au făcut uneori abuzuri suficient de grave. Obligarea unor colegi să renunţe la plata unor ore suplimentare, pe care ei efectiv le-au făcut, şi obligarea altora să treacă la încadrarea de 16 ore – deşi aveau aprobată încadrarea pe 18 ore – au culminat cu diminuarea salariilor colegilor noştri, de la Urecheni de pildă, chiar cu 10%. Dincolo de abuzurile semnalate, ceea ce ne-a îngrijorat pe noi a fost tăcerea colegilor noştri direct afectaţi. Practic sindicatele s-au autosesizat şi am rezolvat toate problemele împreună cu Inspectoratul Şcolar. Dacă liderul nostru de sindicat Ciprian Murariu nu auzea întâmplător despre unele abuzuri şi nu se deplasa la faţa locului pentru a se documenta, oamenii rămâneau cu salariile tăiate.

– *Alte iniţiative?*

– În tot acest timp am strâns peste 4500 de semnături pentru o petiţie, în ideea de a schimba Legea Salarizării astfel încât la personalul nedidactic să poată fi pus în evidenţă şi sporul de vechime. Tot în această idee, am avut o întâlnire la Prefectură, dar problema ar putea fi rezolvată prin aplicarea în integritatea ei a Legii nr. 284, care prevede încadrarea personalului nedidactic pe cinci gradaţii, în funcţie de vechime.

– *Probleme la Comisia Paritară?*

– Principala discuţie a ultimei întâlniri a avut ca obiect stabilirea punctajului de pe grilele de autoevaluare pentru obţinerea gradaţiei de merit. Astfel mai mult de 80% din punctaj se referă la rezultatele obţinute prin activitatea la clasă, în restul de 20%, pentru alte activităţi, cea sindicală fiind evidenţiată cu 1,25 puncte.

– *Satisfacţii?*

– O preocupare importantă a noastră este aceea de a monitoriza modul în care se face plata pe hotărârile judecătoreşti, fiind ştiut faptul că, acum, în luna martie, trebuie să se plătească restanţele din anul 2015 precum şi tranşa 1 şi 2 pentru anul 2016. La nivel de Federaţie s-au purtat discuţii cu Ministerul de Finanţe, şi avem semnale că lucrurile se chiar se îndreaptă pe calea cea bună…

– *Să nădăjduim….*

(**N.R.** Interviul a fost realizat pe 17 martie, dar a doua zi, Guvernul a alocat MEN suma de 24,626 milioane de lei pentru plata hotărârilor judecătoreşti)

Campanii

Una dintre obsesiile conducătorilor comunişti ai României era organizarea de campanii. Aproape tot ce se realiza pe plan naţional răsărea sub acoperişul unor campanii, de la cultură la agricultură.

Şcoala, ca instituţie de interes naţional, nu putea scăpa de asemenea heirupisme, unele pornite cu bune intenţii, puţine soldate cu succese notorii, cele mai multe căzute în derizoriu şi în zona de circulaţie a bancurilor cu titanicul Bulă.

Dacă, în primele decenii ale regimului comunist, intelectualul era un suspect care, de regulă, purta semnele burgheziei decadente, adică pălărie şi oribila cravată, un fel de ştreang ce uneori era înlocuit cu ştreangul autentic, cu timpul s-a admis că nu puteam rămâne un popor de analfabeţi şi trebuia să ne ocupăm de şcolirea, măcar elementară, a mulţimii de neştiutori de carte.

Aşa s-a născut prima campanie din învăţământ: alfabetizarea. Toţi oamenii şcolii au fost trimişi în popor, să ducă lumină. Uneori, adică de puţine ori, în clase neîncălzite, seara, la lumina firavă a lămpii cu petrol, electrificarea fiind o campanie viitoare.

De cele mai multe ori, dascălul înfrunta zloata, orbecăia noaptea pe uliţele desfundate ori pe străzile aşijderea, bătea la porţi sau la uşi deseori zăvorâte, trecea cu paşi grijulii peste purcei, căţei, puradei şi alte piedici în calea ştiinţei de carte, inhala mirosuri variate, de la cel de murături stătute şi de ceapă călită la aroma fripturii de porc, la care învăţătorul nu avea acces, şi îi învăţa pe românii de toate naţionalităţile să scrie, să citească şi să socotească, aducându-i la nivelul de cunoaştere dat de şcoala primară.

La sfârşitul campaniei de alfabetizare, s-a bifat o realizare epocală, desigur mult exagerată: analfabetismul fusese eradicat.

Cam după anii 60 ai veacului de curând răposat, „activul de partid şi de stat”, alcătuit mai ales din inşi fără de cultură, a fost somat de sus să treacă imediat dincolo de clasele gimnaziale şi apoi de cele liceale. Aşa s-a născut şi a proliferat, pe lângă şcoala serală, învăţământul gimnazial şi liceal fără frecvenţă .

Ar fi un mare neadevăr afirmaţia că acest tip de şcoală complementară nu a avut rezultate notabile, ambele forme de şcolarizare fiind frecventate de foarte mulţi tineri animaţi de dorinţa de a progresa, mai cu seamă tineri de la ţară, absolvenţi de şcoală profesională.

Ca să nu lungim vorba, iată un exemplu: doi dintre foştii elevi de acest fel ai liceului bicăzean, domnul Constantin Simion şi domnul Nicolae Sălăgean, au devenit ingineri şi directori renumiţi ai combinatului de ciment, domnul Sălăgean fiind în prezent primar al Bicazului. Dar lista cu foştii seralişti şi absolvenţi la fără frecvenţă de la Bicaz, ajunşi ingineri, medici, universitari, este destul de lungă.

Alţii, mai cu seamă „cadrele de partid şi de stat”, înghesuiţi prin ordinele de la centru să fie absolvenţi de gimnaziu sau de liceu, se chinuiau cumplit cu învăţătura.

Unele bancuri de atunci au devenite clasice. Zice-se că lucrătorul de miliţie Cireaşă, la proba orală de română a examenului de bacalaureat, a primit ca subiect să analizeze opera sadoveniană „Venea o moară pe Siret” . „Ei bine, a răspuns răspicat candidatul, despre cine se vorbeşte în propoziţie? Despre Venea, substantiv propriu, care este, prin urmare, subiect. Ce face Venea? Omoară, verb care, exprimând o acţiune făcută de subiect, este predicat. Pe cine omoară Venea? Pe Siret, substantiv propriu, care este complement direct!”

Sublim!

Dar acesta să spunem că ar fi banc. Eu am trăit întâmplări şi mai şi, fiind preşedinte sau examinator în comisii la care participau cadrele de nivel raional sau regional.

Bicaz. Examen la chimie. Profesor examinator, Valerian Ceauşu de le „Rareş”. Elevul N.A., vicepreşedinte al Comitetului Raional Piatra, trage un bilet, tuşeşte decis şi începe decis: „Iedul. Iedul este fiul caprei. El are patru picioare…” „Staţi, staţi! intervine profesorul, trebuie să vorbiţi despre iod, nu despre ied.” „Aaa! exclamă candidatul, crezusem că dau la botanică. Bine. Iodul este un medicament care se foloseşte când eşti rănit. A fost inventat în Uniunea Sovietică, care este şi cel mai mare producător de iod din lume.”

Genial, nu?

Mihai Emilian MANCAŞ

INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT

Ion Creangă, sărbătorit la Humuleşti

Duminică, 1 martie, a avut loc, la Muzeul Memorial „Ion Creangă” din Humuleşti, manifestarea culturală „Ion Creangă, la izvoarele operei”, ocazionată de împlinirea a 178 de ani de la naşterea marelui povestitor.

La activitate au participat elevi de la Şcoala nr. 3 din Târgu Neamţ, care au prezentat, în faţa publicului aflat la casa din Humuleşti, o serie de cântece dedicate primăverii şi scenete inspirate din scrierile lui Ion Creangă. De asemenea, copiii au împărţit mărţişoare cu chipul lui Creangă, confecţionate de ei, omagiind şi în acest fel personalitatea scriitorului. Casa memorială „Ion Creangă” din Humuleşti a fost construită între anii 1830 – 1831 de către Petre Ciubotariu, bunicul povestitorului. Ion Creangă a locuit aici de la naştere până în 1846, apoi cu întreruperi până în 1855, când a plecat spre Iaşi, la Seminarul de la Socola. După moartea lui Ştefan a Petrii şi a Smarandei, casa a fost moştenită de fiica lor cea mai mică, Ileana. Ulterior, aceasta, neavând copii, a donat-o nepoatei sale, Sofia, fiica Mariei, o altă soră a lui Creangă. Construcţia a fost restaurată în 1937, prin grija istoricului Nicolae Iorga. În 1944, Sofia Grigoriu, născută Creangă, donează casa Asociaţiei Învăţătorilor din România. Îngrijită în continuare de doi dintre copiii Sofiei, Zahei şi Antonică Grigoriu, casa a funcţionat neoficial ca muzeu până la 1951, când, la iniţiativa lui Zahei, a avut loc deschiderea propriu-zisă a actualului muzeu memorial.

În prezent, casa memorială „Ion Creangă” este unul dintre cele mai vizitate muzee din ţară, anual trecându-i pragul mai mult de 40.000 de turişti români şi străini.

Înfiinţarea filialei judeţene a Asociaţiei *Părinţi pentru Ora de Religie*

Joi, 26 februarie, la Muzeul de Istorie şi Arheologie a avut loc şedinţa de înfiinţare a Filialei Neamţ a Asociaţiei Părinţi pentru Ora de Religie. La întâlnire a fost prezent, alături de reprezentanţi ai părinţilor nemţeni, Romeo Moşoiu, consilier în Ministerul Educaţiei şi vicepreşedinte al APOR.

Părinţii nemţeni care doresc să militeze pentru menţinerea orei de religie în trunchiul comun sunt invitaţi să adere la proaspăt înfiinţata filială nemţeană a APOR, organizaţie non-guvernamentală, independentă, apolitică şi fără afiliere profesională.

Asociaţia îşi propune susţinerea şi îmbunătăţirea predării religiei în şcoli, prin promovarea valorilor religioase atât în rândul elevilor, cât şi în cel al părinţilor. Primul obiectiv al Asociaţiei „Părinţi pentru Ora de Religie" – Filiala Neamţ a fost acela de a mobiliza părinţii pentru completarea, până pe data de 6 martie, la şcolile unde sunt înscrişi copiii lor, a formularelor privind ora de religie.

„Scânteia care a declanşat înfiinţarea asociaţiei noastre a fost decizia Curţii Constituţionale din luna noiembrie 2014, privitoare la statutul orelor de religie. Atunci am luat decizia, împreună cu mai mulţi părinţi, de a pune bazele acestei asociaţii. Până acum, asociaţia a deschis filiale în marea majoritate a judeţelor din România, organizaţia dezvoltându-se de la o oră la alta. Trebuie să-i convingem pe deputaţii şi senatorii noştri din toate circumscripţiile electorale, indiferent de culoarea politică, să voteze responsabil, adică pentru ora de religie. Ne dorim ca părinţii să nu fie puşi în situaţia de a merge în fiecare an să depună cerere, ci cererea să fie depusă la începutul fiecărui ciclu de învăţământ, iar cei care doresc să se retragă să o poată face tot printr-o cerere", a spus Romeo Moşoiu.

Prezentă la eveniment, prof. Mariana Paleu, directoarea Colegiului Tehnic „Gheorghe Cartianu", a subliniat importanţa orelor de religie în formarea caracterului tinerilor.

„Religia trebuie să rămână materie de studiu în şcoli, căci fără religie vom avea parte de o generaţie bolnavă sufleteşte! Susţin orele de religie şi mă număr printre părinţii care luptă pentru menţinerea religiei în trunchiul comun", a spus Mariana Paleu.

Comitetul de conducere al Asociaţiei „Părinţi pentru Ora de Religie" – Filiala Neamţ este format din Irina Nastasiu (jurnalist) – preşedinte, Mihai Silviu Chirilă (publicist şi traducător), Florin Popescu (profesor) şi Mihaela Rusu (profesor) – vicepreşedinţi, Maria Berea (profesor) – secretar şi Antoaneta Cucoş (economist) – cenzor.

Asociaţia Părinţi pentru Ora de Religie este condusă de Liana Stanciu, cunoscut om de televiziune şi radio, care de-a lungul timpului s-a remarcat prin implicarea sa în diferite acţiuni sociale pentru copiii bolnavi de cancer.

Irina NASTASIU

Maria

Era frumoasă foc Maria. Încă din anii liceului, colegii o priveau cu drag şi o ţineau în banca întâi, locul celor admiraţi. Tupeiştii încercau marea cu degetul, se dădeau la ea. Grosierii îi cântau „Sexy, sexy ştiu că mă vrei". Fără succes. Precocea Maria visa frumos. Ce anume? Prinţi chipeşi, castele de cleştar, cai albi înaripaţi şi rochii scumpe. Era pretenţioasă? Nicidecum. Nătărăii de colegi, cu caş la gură şi coşuri pe faţă, momentan erau impotenţi la capitolele bani, sex şi glorie.

Fire vulcanică, Maria nu-şi găsea locul. Forţa viaţa. Dorea numai să dea piept cu aventura şi durerea. Era nerăbdătoare. Simţea nevoia să fie iubită şi să iubească pe cineva care să merite. După examenul de „bac" luat cu brio, clasa ei a plecat la Năvodari, că aşa se obişnuia pe atunci. La mare, ca la mare, dezmăţ mare. Altă viaţă. Atmosferă „răcnet", dans în fiecare seară, plimbări romantice pe dig, îmbrăcăminte simbolică. Din două mişcări erai gol puşcă. Ca în filmele cu yankei. La un concurs „miss", Maria de Neamţ le-a luat caimacul fără complexe, la toate fiicele Evei din tabără. Atunci s-a produs inevitabilul. A cunoscut, prima dragoste, cea care nu se uită niciodată. Atenţie, fără a-şi „jertfi" fecioria.

Conform obiceiului statornicit în tabără „missa" trebuia să ofere primul dans celui mai „tare" mascul prezent la bairam. Destinul i-a scos în cale un partener „superb". Un profesor tânăr, în primul an de învăţământ, venit cu plozii şcolii la marea cea mare. Înalt, suplu, distins, cu ochi albaştri, ca ai lui Alain Delon, paradoxal crescut la umbra Ceahlăului. Când „proful" a luat-o în braţe pe tânăra absolventă de liceu, aceasta era deja „moartă", aeriană. Maria era îmbrăţişată pentru prima dată de un bărbat în văzul lumii. Tremura ca varga şi nu mai respira. A fost dansul vieţii ei. A fost fantastic. I s-a părut că în mâinile partenerului plutea. Dansa cu ochii închişi, trăia un eveniment necunoscut. Nici astăzi nu ştie cât a durat dansul, cum a ajuns în dormitorul taberei.

Care a fost partea urâtă a frumosului? Maria cea inamorată a ratat admiterea la facultate. Babacii nu-şi mai recunoşteau fiica. Care fătucă citea cât citea şi se trezea în braţele lui Făt-Frumos. Visa permanent. Ce visa? Ce nu-i putea ieşi din minte, dansul de la Năvodari, înlănţuirea din tabără.

Anii au trecut. Maria este o profesoară de istorie de mare prestigiu în ţinutul Neamţului. S-a căsătorit cu un bărbat prezentabil, frumos, care, întâmplător, seamănă cu eroul de la mare. De la Năvodari, nu de la Vama Veche. Au împreună două codane oacheşe, cu părul negru şi ochii ca mura coaptă.

Pentru orice român adevărat, Maria înseamnă frumuseţe, dragoste, suferinţă, tristeţe. Paradoxal, nu seamănă cu Pissi, Pikz, Wiky şi altele alea. De ce v-am narat viaţa Mariei? E ziua Femeii. La mulţi ani, Mărie, oriunde te-ai afla. Te iubim! Bărbaţi din ziua jumătăţii dvs. fiţi frumoşi ca Brad Pitt, isteţi ca Einstein şi forţoşi ca Rambo. Oferiţi-le flori, multe flori. Nu uitaţi că „Femeia este începutul şi infinitul epocii umane". Mai e „sarea pământului şi dulceaţa vieţii". Gata! Că şi-o iau în cap! Vine acuşica şi Ziua Bărbatului. Abia atunci discutăm serios. După 40 de pahare!

Dumitru RUSU

INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT

Cele „40 de zile" ale lui Chris Simion

La Sala „Cupola" a Bibliotecii Judeţene „G. T. Kirileanu", a avut loc, pe data de 4 martie, lansarea volumului „40 de zile", semnat de scriitoarea Chris Simion.

Din biografia autoarei aflăm că este teatrolog de profesie, născută pe 20 august 1977 şi că a publicat prima carte („Dragostea nu moare. O concluzie la 16 ani") la vârsta de 16 ani, cu această ocazie criticul George Pruteanu numind-o „un fel de pui de Cioran în fustă lungă şi neagră".

Din 2009, Chris Simion este membru al Uniunii Scriitorilor din România, iar volumul lansat la Piatra-Neamţ este „un roman scris în 40 de zile, un joc al introspecţiei şi al (re)găsirii de sine. Recomandat persoanelor aflate în derută existenţială, cu alergie la minciună şi cu tulburări de maturitate. Jocul începe cu o singură pistă: sufletul tău. În fiecare zi cobori în tine, în adânc. N-ai cum să te-ntorci, n-ai cum să te-opreşti, ci doar să mergi înainte. Ultima zi este răscrucea, momentul deciziei: «încotro?». Cele 40 de zile de reflecţie şi sinceritate îţi dau răspunsul şi, la final, nu mai ai nici o şansă de ezitare… simţi exact pe unde s-o iei", după cum aflăm de pe coperta a IV-a a volumului.

Cartea a fost prezentată, la întâlnirea cu cititorii nemţeni, de scriitorii Adrian Alui Gheorghe şi Adrian G. Romila.

O expoziţie sinistră: „Mărturii din anii comunismului", la Muzeul de Istorie şi Arheologie

Pe 6 martie, a avut loc, la Muzeul de Istorie şi Arheologie din Piatra-Neamţ, vernisajul expoziţiei „Mărturii din anii comunismului", eveniment organizat de Complexul Muzeal Judeţean Neamţ, Muzeul Naţional de Istorie a României şi Serviciul Judeţean Neamţ al Arhivelor Naţionale.

Evenimentul a debutat cu simpozionul „6 martie 1945. 70 de ani de la începuturile instaurării comunismului în România", în cadrul căruia

Irina NASTASIU

(Continuare în pag. 4)

TURNUL LUI ŞTEFAN - reper de istorie şi spiritualitate nemţeană

(urmare din pag. 1)

O istorie în imagini

Şcoala primară de băieţi nr. 1 a fost înfiinţată la mijlocul secolului XIX, purtând denumirea de „Şcoala Domnească”, în anul 1930 fiind inaugurat noul sediu. Una din fotografiile expuse la etajul turnului surprinde chiar momentul inaugurării, astfel explicându-se prezenţa mulţimii de oameni pe treptele şi în faţa instituţiei de învăţământ. Groapa din imagine provenea de la o locuinţă dărâmată, care aparţinuse Catedralei Sf. Ioan Domnesc, aflată în imediata vecinătate.

Clădirea a fost construită din iniţiativa omului politic Gheorghe Măcărăscu, adăpostind, începând cu anul 1960, Muzeul de Arheologie din Piatra-Neamţ, iar din 1980 Muzeul de Artă Piatra-Neamţ.

Arhitecţii care au proiectat-o au fost Roger Bolomey şi Fr. Droz, constructorul – Carol Zani, iar sculptorul decorator, Vicenzo Puschiasis.

Pe treptele abrupte ale turnului se urcă însă destul de greu, vigilenţa vizitatorilor trebuind să fie maximă. De asemenea, organizatorii expoziţiei au interzis accesul vizitatorilor până în vârful turnului, pentru prevenirea accidentelor.

„Din motive de siguranţă, nu este permis accesul în zona superioară a turnului, traseul fiind destul de abrupt, mai ales că mulţi dintre vizitatori sunt copii. Tot din motive de siguranţă, accesul vizitatorilor se face în ture de maxim cinci persoane”, ne-a declarat Lucian Uţă, purtător de cuvânt al Complexului Muzeal Judeţean Neamţ.

În anul 2012, Parohia Sfântul Ioan Domnesc şi Complexul Muzeal Judeţean Neamţ au încheiat un protocol pe o perioadă de 10 ani, de cedare în administrare şi folosinţă sub formă de comodat a turnului clopotniţă al bisericii parohiale.

Turnul clopotniţă a fost reabilitat în cadrul proiectului „Restaurare şi punere în valoare a zonei istorice şi culturale Curtea Domnească din Piatra Neamţ – prin reabilitarea, dotarea şi punerea în valoare a siturilor şi clădirilor de patrimoniu: Muzeul de Etnografie, Muzeul de Artă, Teatrul Tineretului, turnul clopotniţă, ruinele beciului şi ruinele zidului de incintă ale Curţii Domneşti şi muzeul aferent”.

Moşul Gheorghe Lazăr, pelerinul din turnul – clopotniţă

În turnul – clopotniţă al Bisericii „Sf. Ioan” Domnesc din Piatra-Neamţ s-a nevoit, timp de 26 de ani, un sfânt. Moşul Gheorghe Lazăr, cum i se spunea, s-a născut în comuna Şuşag, judeţul Alba, în anul 1846, într-o familie de oameni gospodari. Părinţii l-au căsătorit la vârsta de 24 de ani, căsnicia sa fiind binecuvântată de Dumnezeu cu cinci copii. În 1884, Moşul Gheorghe Lazăr a plecat în pelerinaj la Mormântul Domnului, în pustiul Iordanului, şi la Sinai, unde s-a rugat vreme de aproape un an de zile. La întoarcere, s-a nevoit vreme de un an şi jumătate în Muntele Athos, acest pelerinaj aducându-l tot mai aproape de Dumnezeu. Întors acasă, a mai trăit în familie până în 1890, când şi-a aşezat copiii în rânduială şi s-a retras ca un pelerin spre mănăstirile Moldovei. După ce s-a închinat la toate sfintele lăcaşuri, Moşul Gheorghe s-a stabilit definitiv la Piatra-Neamţ. A trăit în clopotniţa bisericii lui Ştefan cel Mare timp de 26 de ani, în post şi rugăciune, fără pat, fără încălţăminte în picioare, ducând o viaţă aspră. La 15 august 1916 s-a săvârşit în chilia lui, fiind înmormântat în cimitirul oraşului. În vara anului 1934, osemintele sale au fost aşezate în gropniţa Mănăstirii Văratec.

Omul rugăciunii

Îmbrăcat în cojoc, cu capul descoperit, cu „Psaltirea” sub braţ şi cu toiagul în mână, aşa mergea Moşul Gheorghe prin Piatra-Neamţ, rostind în taină Rugăciunea lui Iisus şi Psalmii lui David. Din banii pe care îi primea de la creştini, cumpăra multe pâini calde pe care le împărţea cerşetorilor din oraş, care îl aşteptau în faţa clopotniţei. Tot celor necăjiţi le dădea şi banii primiţi de pomană. Urca în turn, unde se ruga până spre seară. După asfinţitul soarelui, mânca legume fierte şi apoi se culca. La ora 11 noaptea, bătrânul pelerin cobora din turn, se închidea în biserică şi se ruga acolo singur, până dimineaţa. Când se lumina de ziuă ieşea din biserică şi pleca să cumpere pâine pentru săraci.

Toţi nemţenii se foloseau de rugăciunile şi de înţelepciunea bătrânului. Când trecea prin sate sau pe stradă, unii îi sărutau „Psaltirea”, alţii îi dădeau milostenie ca să se roage pentru ei, copiii se opreau din joacă, iar câinii niciodată nu lătrau după el.

Desculţ şi descoperit, prin ger şi arşiţă

Vara şi iarna, Moşul Gheorghe Lazăr umbla desculţ şi descoperit,

→

INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT

(urmare din pag. 3)

Au susţinut prelegeri dr. Mihaela–Cristina Verzea (Muzeul de Istorie şi Arheologie Piatra-Neamţ), prof. Dr. Daniela Mătăsaru-Ionescu (Colegiul Naţional „Calistrat Hogaş”), dr. Daniel Pavăl (Serviciul Judeţean Neamţ al Arhivelor Naţionale), prof. Dr. Mihai Lostun (Colegiul Naţional de Informatică) şi Mircea Popovici.

Expoziţia „Mărturii din anii comunismului” cuprinde, printre altele, obiecte personale ale lui Petru Groza, aduse de la Muzeul Naţional de Istorie a României, diverse tipărituri care acoperă campania electorală şi alegerile din 1946, periodice – care anunţă abdicarea forţată a Regelui Mihai şi proclamarea Republicii, atingând şi subiecte precum naţionalizarea şi colectivizarea.

„Totodată, expoziţia conţine şi obiecte ale unor victime ale represiunii comuniste, dar şi obiecte personale ale lui Nicolae Ceauşescu, sugestive pentru ceea ce a însemnat cultul personalităţii. De asemenea, sunt expuse obiecte foarte familiare persoanelor care au trecut prin perioada comunistă, de la lampa de gaz, la sticle de Cico sau de ulei sau la celebrul costum de pionier. Încercăm să prezentăm cât mai obiectiv această perioadă, folosindu-ne de patrimoniul pe care-l avem la dispoziţie şi intenţionăm să organizăm un spaţiu destinat perioadei comuniste, în expoziţia permanentă a muzeului”, ne-a spus dr. Mihaela-Cristina Verzea, curator al expoziţiei.

La data de 6 martie 1945, a avut loc instaurarea guvernului dr. Petru Groza, această schimbare survenind după vizita din 26 februarie a adjunctului lui Molotov în România, Andrei Vâşinski. În istoria românilor, această dată reprezintă oficializarea dominaţiei Kremlinului asupra ţării noastre şi intrarea în forţă a comunismului în România.

→

TURNUL LUI ŞTEFAN - reper de istorie şi spiritualitate nemţeană

Oricât de cald sau de ger ar fi fost. Pietrenii se minunau văzând cum iarna ieşeau aburi de pe creştetul său, iar zăpada şi gheaţa i se topeau sub tălpi. Cu toate acestea, toţi cei care l-au cunoscut au dat mărturie că bătrânul nu a fost niciodată bolnav. „Dar câte lucruri minunate nu povestesc bătrânii din Piatra-Neamţ şi din împrejurimi despre dânsul. Ei spun că iarna, când era foarte frig – minus 20 – 25 de grade – nu mai dormea în

turn, ci la brutăria oraşului. Dar nici o noapte nu lăsa să treacă fără să se roage în biserică. (…) Cu pieptul descheiat şi fără nimic pe cap, îl viscolea şi îl învăluia vântul. Iar el liniştit, fără grabă, mergea zicând psalmi şi rugăciuni. Îi ieşeau aburi de pe cap şi de pe piept. Când trecea pe la uşa brutăriilor, intra înăuntru, întindea un picior deasupra pe jăratec. Îl dezmorţea puţin, până îi cădea gheaţa dintre degete, căci îl jena la mers. Apoi făcea la fel cu celălalt şi îndată pleca prin ger mai departe. Veneau mulţi trecători să-l vadă cum punea piciorul pe jăratec. Însă el nu se uita la nimeni.” (Arhim. Ioanichie Bălan – „Moşul Gheroghe Lazăr, un sfânt al zilelor noastre”, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2004, pp. 54 – 56).

Drumul către Mănăstirea Văratec

În 1916, vestea morţii Moşului Gheorghe Lazăr a cutremurat tot oraşul Piatra-Neamţ. Cu mic, cu mare, nemţenii au alergat plângând, să-l vadă pentru ultima oară pe bunul lor sfetnic şi prieten, pe omul lui Dumnezeu, Moşul Gheorghe Lazăr.

La înmormântarea lui, s-au adunat zeci de preoţi, ierarhi, stareţi, pustnici, călugări, maici şi zeci de mii de credincioşi. Veneau cu toţii, ca la un sfânt al neamului, să-şi ia rămas bun şi să i se închine. Nimeni nu a îndrăznit să-l îmbrace cu alte haine pe Moşul Gheorghe, astfel încât a fost îngropat în cimitirul oraşului, purtând acelaşi cojoc rupt, desculţ, fără acoperământ pe cap, cu toiagul, Evanghelia şi Psaltirea puse alături, în sicriu.

Despre strămutarea osemintelor sale de la Piatra-Neamţ la Mănăstirea Văratec, părintele Ioanichie Bălan povesteşte: „În anul 1934, Protosinghelul Damaschin Trofin, ucenicul său, fiind stareţ la Mănăstirea Râşca – Suceava, a voit să aducă osemintele Moşului Gheorghe Lazăr la Râşca. Deci, aşezându-le într-un sicriu, le-a pus în căruţă şi a pornit spre Târgu Neamţ. La drumul spre Văratec, însă, caii s-au oprit şi n-au voit nicidecum să meargă mai departe. Zadarnic încerca părintele Damaschin să-i pornească din loc. Apoi, fără veste, caii au pornit în galop spre Văratec şi nu s-au oprit decât în faţa mănăstirii. Înţelegând stareţul că aceasta este voia fericitului bătrân Gheorghe Lazăr, i-a făcut prohodul în biserică, împreună cu tot soborul maicilor, iar osemintele le-a aşezat în gropniţă, sub altar, unde se află până astăzi.” (Arhim. Ioanichie Bălan – „Patericul mănăstirilor nemţene”, Trinitas, Iaşi, 2001, p. 350).

Ucenicii lui Moş Gheorghe

Şi astăzi, preoţii slujitori ai Bisericii Sf. Ioan Domnesc îl pomenesc deseori în rugăciunile lor pe Moşul Gheorghe Lazăr, model de viaţă şi mărturisire creştină.

„În calitate de paroh al Parohiei Sf. Ioan Domnesc şi slujitor al Bisericii Voievodale, sunt onorat să am în administrare şi inventariere turnul – clopotniţă, clădire anexă a bisericii, acest edificiu care a constituit, aşa cum reiese din mărturiile – document istorice, adevărata chilie a Moşului Lazăr, ale cărui viaţă şi fapte sunt mai mult decât demne de un creştin ortodox autentic, mărturisitor şi trăitor, în acelaşi timp. Moşul Gheorghe Lazăr a înţeles că sfinţenia este un dar pe care Dumnezeu ni-l pune la îndemână, fiecăruia dintre noi”, ne-a mărturisit părintele Dan Ovidiu Cojan, paroh al Bisericii Sf. Ioan Domnesc.

Viaţa şi faptele Moşului Gheorghe Lazăr sunt consemnate în cărţile părintelui arhim. Ioanichie Bălan, care conţin valoroase mărturii ale celor care l-au cunoscut şi l-au cinstit ca pe un sfânt, încă din timpul vieţii. Între ei se numără Schimonahul Ioachim Panaite, Protosinghelul Damaschin Trofin, dar şi alţi ucenici ai Moşului Gheorghe, care se nevoiau asemenea lui, umblând desculţi şi descoperiţi, zicând psalmi ziua şi noaptea: Moş Mihai din Brusturi, Moşul Ioan Apostolul din satul Valea lui Ion – Buhuşi, Monahul Atanasie Păvălucă din Mănăstirea Neamţ, Protosinghelul Iosif Crăciun, tot din Mănăstirea Neamţ, Protosinghelul Ioanichie Moroi ş.a.

INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT

Expoziţia „Mărturii din anii comunismului” va fi deschisă publicului nemţean până pe data de 22 mai.

Primăverile patriarhului Gheorghe Vadana

Pe, 6 martie, a avut loc, în Sala „Cupola” a Bibliotecii Judeţene „G. T. Kirileanu”, vernisajul expoziţiei de pictură ce reuneşte lucrări ale artistului plastic Gheorghe Vadana.

Expoziţia cuprinde 28 de tablouri, a căror cromatică produce o infuzie de vitalitate, în deplină concordanţă cu vectorul solar al lunii martie. Astfel, răsfăţul privirii, arpegiat pe simezele Sălii „Cupola” are valenţe terapeutice pentru trăirile şi sensibilităţile specifice de la început de primăvară.

„Gheorghe Vadana îmbină fericit academismul plastic cu un anume curaj al liniei şi al culorii. Lucrările sale, din această expoziţie, dar şi din etapa maturităţii depline, pe care o onorează cu mare angajament artistic, au frumuseţea calmă a artei văzută ca un respiro în zbuciumul vieţii de zi cu zi. Risipa de flori din această expoziţie reprezintă ceva din generozitatea artistului care se dăruieşte, astfel, semenilor săi”, a spus Adrian Alui Gheorghe, directorul Bibliotecii Judeţene.

Despre orizontul culorilor din tablourile lui Gheorghe Vadana au vorbit, în ziua vernisajului, scriitorul Adrian Alui Gheorghe şi artistul plastic Ştefan Potop. Ultimul a subliniat şi contribuţia decisivă a profesorului Vadana la promovarea artelor plastice nemţene şi la înfiinţarea Liceului de Arte „Victor Brauner”.

(continuare în pag. 6)

CARTEA OFRANDELOR

Nu întâmplător, confratele întru condei Alexandru David, poet, eseist şi custode al Muzeului „Calistrat Hogaş”, abordează în recenta sa alcătuire „Ofranda funerară şi simbolistica ei în Moldova” – Editura ePublishers, un teritoriu puţin studiat şi dezbătut.

Nu s-ar putea spune că domeniul nu interesează omul simplu, fără educaţie religioasă deosebită, atâta vreme cât cultul morţilor nu ocoleşte pe nimeni şi face parte din viaţa noastră de zi cu zi. Însă trebuie să recunoaştem că, deşi nimeni nu poate face abstracţie de practicile funerare şi postfunerare, atât de curente, puţini sunt cei care îşi pun problema semnificaţiilor unor practici la care asistă, mulţumindu-se să le plaseze în aria cuprinzătoare a tradiţiilor sau a obiceiurilor. Nu ştiu câţi ar putea răspunde care este semnificaţia colivei de grâu, a punţilor, priveghiului, prinoaselor şi aşa mai departe.

Pe de altă parte, cred că şi dacă ai întreba pe unii sau pe alţii mai la curent cu simbolistica acestor practici, răspunsurile nu ar fi identice, fiecare ar avea propria explicaţie şi, cu siguranţă că ar diferi de la o regiune la alta.

Fără îndoială că există practici sau momente bine precizate ale tainei înmormântării şi ale celorlalte momente legate de decedatul în cauză, bine cunoscute de preoţi, însuşite de aceştia în timpul studiilor şi, fără îndoială, aplicate şi respectate de către aceştia.

Dar pe lângă aceste elemente bine determinate, practicile funerare şi postfunerare au înflorit într-o extrem de diversă paletă de gesturi, simboluri, şi obiceiuri. Ele fac parte din latura, să spunem, mireană a practicii, generate în special de multitudinea de oameni care trăiesc de pe urma acestora, care se practică în paralel cu ritualul religios propriu-zis, fiind tolerate de sfinţii părinţi, ceea ce face ca slujbele respective să nu mai semene de la o zonă la alta, de la sat la sat sau chiar de la cartier la cartier pentru o localitate mai mare.

Din păcate, spre deosebire de alte culte mai preocupate de educaţia religioasă a credincioşilor lor, slujitorii altarelor noastre sunt mai scumpi în asemenea acţiuni de catehizare şi de explicare a semnificaţiilor fiecărui moment şi gest. Şi în paranteză spus (o fac fără răutate) nu cred că toţi credincioşii care iau parte la o slujbă obişnuită sau chiar mai specială din biserică, chiar dacă o urmăresc de la capăt până la sfârşit, cunosc semnificaţiile fiecărui moment al slujbei respective.

Alexandru David, abordând tematica ofrandei, element de bază al practicii religioase şi al vieţii noastre spirituale, face o incursiune binevenită în domeniu şi reuşeşte să definească destul de bine conţinutul termenului care, în fapt, nu este altceva decât ancestralul sau chiar biblicul sacrificiu, cu care oamenii au încercat dintotdeauna să împace divinităţile sau pe Dumnezeu, cu singura specificare că ofranda (cel puţin pentru noi) nu mai presupune neapărat vărsarea de sânge sau suprimarea vieţii unei fiinţe oarecare. Am spune că, în final, şi ofranda poate fi considerată un sacrificiu, în sensul că omul se lipseşte de ceva ce îi aparţine sau obţine prin propriul efort, pentru a o oferi altcuiva şi a-i împlini o necesitate sau chiar bucurie.

Fără îndoială că ofranda aceasta şi-a pervertit sensul iniţial, ea nu mai este adresată numai structurilor religioase, păstrează caracterul benevol şi poate fi practicată într-o multitudine de alte circumstanţe, legate sau nu de biserică şi de credinţă. Totuşi, cu ocazia ritualului funerar ea nu poate lipsi şi face parte din taina însăşi.

Mai departe, fără a avea pretenţia unei realizări exhaustive, autorul analizează o sumă de forme de împlinire a ofrandei, într-o paletă de termeni, cărora le explică semnificaţiile şi locul bine determinat în cadrul actului funerar. Astfel, aflăm lucruri extrem de interesante, unele chiar inedite, despre pomană, abur, praznic, comândar, panaghie, parastas, grijă, sărăcustă, sacrificiu, jertfă, colac, moş, cap, prinos, colivă etc., pentru fiecare dintre acestea prezentându-ne originea (reală sau probabilă) etimologia şi modalităţile de realizare, ca şi locul în actul respectiv.

În paralel, autorul face apel şi la alte elemente tradiţionale, cum ar fi pâinea, bradul, rugăciunea, lumânarea, pasărea, scara, apa, moneda, punţile, cana cu vin, ştergarul, etc., fiecare având propriile semnificaţii şi locul bine precizat în derularea ritualului funerar.

Faptul că autorul localizează studiul său la zona Moldovei, trebuie socotit ca un omagiu adus strămoşilor şi moşilor noştri şi marilor slujitori ai altarului, adevăraţi piloni ai credinţei noastre, Moldova numărându-se printre zonele cu cea mai mare densitate a lăcaşurilor bisericeşti. Este cunoscut că în Moldova, cultul morţilor este mai viu decât în alte părţi ale ţări şi conferă actului funerar o complexitate aparte. Nu doar atât, în încercarea de a nu se limita doar la o privire teoretică asupra domeniului, autorul schiţează un studiu de caz, realizat într-o comună a judeţului nostru, Cut, rezultat al unor fişe de martor şi al unui chestionar adresat unui număr de persoane, care şi-au manifestat dorinţa de a completa cunoştinţele noastre, pentru care Alexandru David merită recunoştinţa cititorului.

Cartea este frumos scrisă şi se citeşte cu uşurinţă şi, aş spune, cu interes deosebit, pentru cel care nu trece cu nepăsare peste faptele de viaţă comună.

Autorul foloseşte o bibliografie impresionantă, românească şi străină, dar ne invită şi la reflecţii mai îndelungate asupra acestei legături dintre cei plecaţi în cealaltă lume şi cei rămaşi, în dorinţa de a şterge umbrele tragice ale despărţirilor şi a şterge umbrele care pot persista în propria noastră conştiinţă, din necunoaştere.

Nu pot încheia, totuşi, fără a-mi exprima insatisfacţia faţă de numeroasele „sincope” şi compromisuri editoriale existente între coperţile cărţii şi nesancţionate de un redactor de carte lipsit de exigenţă, inadmisibile pentru o editură cu pretenţii.

Virgil RĂZEŞU
Foto: ©C.M. Imago

INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT

(urmare din pag. 5)

„Urcuş spre Înviere”, la „Atelierul „Cult & Cultură”

Pe 9 martie, a avut loc, la Biblioteca Judeţeană „G. T. Kirileanu”, o nouă întâlnire din cadrul Atelierului de cultură civică „Cult & Cultură”. Prin tema abordată în această ediţie – „Urcuş spre Înviere” – organizatorii îşi propun să ofere acum, în perioada premergătoare marii sărbători creştine, repere întru vrednicie creştină spre folos şi bună rânduială. Întâlnirea a fost moderată de scriitorul Dan Iacob, care l-a avut ca invitat pe părintele Ioan Gherasim.

„Atelierul „Cult & Cultură” este un club destinat discuţiilor pe teme de actualitate, demersul fiind mai mult decât necesar într-o comunitate. Sunt multe teme care incită, care necesită discuţii nuanţate, cultura civică, civismul culturii fiind provocări pentru tineri şi nu numai. În cadrul întâlnirilor, propunem teme de dezbateri, dar primim şi sugestii de la participanţi. Vom avea în discuţie teme din cultură, din religie, din politică, din mediul ştiinţific. Mizăm pe participarea unui public interesat, dar şi pe participarea unor personalităţi ale zonei sau din afară, care să susţină conferinţe, prelegeri, să intre în dialog cu publicul. Vom avea,

→

Model în toate direcţiunile pe Valea Bistriţei... (II)

(urmare din numărul 174)

Cel ce s-a căsătorit cu Paraschiva lui Grigore Ardeleanu, o fată cu 5 clase primare (puţine fete aveau aşa ceva la acea vreme – n.n.) şi foarte bună gospodină, va lua parte la războiul de reîntregire a neamului: 1916 – 1918, avansând până la gradul de locotenent, iar ca veteran de război, primeşte gradul de căpitan, cum se consemnează în dosarele fondului de arhivă „Revizoratul şcolar Neamţ”.

Şi după anii Marii Uniri, arhivele nemţene, alte surse şi nu numai, menţionează activităţi deosebite la şcoala de la Hangu, conduse de neobositul şi priceputul învăţător şi director Grigorescu. Iată o mostră în acest sens: „... învăţătorii sunt foarte apropiaţi de copii şi lucrează cu multă îndemânare, grădina şcolii e frumos cultivată cu tot felul de zarzavaturi, la lucru manual s-au lucrat obiecte uzuale şi necesare gospodăriei săteanului ca: perii, greble, linguri, coveţi... Totul domneşte în această şcoală muncă, ordine, curăţenie. Laudă vrednicilor apostoli care-şi fac datoria cu entuziasm” cum se spune într-unul din procesele verbale de inspecţie din 1925. Sau alta: „... între învăţător şi elevi se constată o adevărată apropiere sufletească” iar elevii „sunt curaţi, disciplinaţi, atenţi şi dornici de învăţătură” cum se spune în procesul – verbal încheiat de „subrevizorul şcolar de control Petre Drăguşanu la Gura Hangului, pe 15 mai 1926, şcoală condusă de Grigore Grigorescu”, fiind şi învăţător titular, după ce cu două luni mai înainte, pe 5 februarie 1926, la inspecţia şcolară făcută de revizorul şcolar Grigore Vlad, la „Şcoala mixtă nr. 1 din Gura Hangului”, nota printre altele despre şcoala condusă de Grigore Grigorescu (preda la clasele a V-a şi a VI-a – n.n.): „... prin munca şi devotamentul cu care Grigore Grigorescu lucrează în şcoală, domnia sa pregăteşte pentru societate elemente trainice şi bine îndrumate spre folosul patriei” iar atelierul de fete „este bine condus de Paraschiva Grigorescu”, iar C. Andronic – inspector şcolar, scria în 1926, noiembrie, 11, că „Domnul învăţător Grigore Grigorescu este model în toate direcţiunile pe Valea Bistriţei”.

Amintim că după 1918, unitatea şcolară avea trei săli de clasă în incinta şcolii iar cea de-a patra funcţiona într-o clasă închiriată în satul Hangu, deservită de 4 învăţători. Cât priveşte locuinţa directorului se consemnează că „era confortabilă” cu „atenanse încăpătoare pentru gospodărie”. Şi aici curăţenie şi ordine peste tot. În privinţa materialului didactic informaţiile îl prezintă ca „sufucient, arhiva şi biblioteca în bună păstrare, iar muzeul şcolar ... are în colecţie un bogat material: insecte, roci, piese cu motive naţionale locale, piese de război, oase, seminţe, ouă înflorate...”. La toate acestea se adaugă, începând cu 29 ianuarie

Dascăli de altădată

1925, un atelier pentru predarea părţii practice a elevilor din clasa a V-a, „fiind încadraţi doi maiştri: unul pentru băieţi şi unul pentru fete”. Şi încă ceva. La învăţătorul, mai apoi directorul şcolii din Hangu, impresionează şi faptul că, în afară de organizarea frumoaselor serbări şcolare (elevi cu „recitări declamate ca nişte actori, dialoguri, mici piese de teatru, dansuri naţionale, coruri etc.”), „organizarea sărbătorii zilelor naţionale ale patriei: 10 mai şi 24 ianuarie erau deosebite”, iar serbarea de sfârşit de an se făcea numai „în ziua de Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel”.

În zilele sărbătorilor amintite nu se învăţa – e vorba de sărbătorile naţionale, elevii venind îmbrăcaţi în costume naţionale. „... Înainte de ora 10 elevii se încolonau ca pentru paradă, cu drapele tricolore şi mergeau la „Biserica Sf. Neculai din Gura Hangului, unde erau adunate toate notabilităţile localităţii: primar, notar, judecător, medici, avocaţi, directorul gimnaziului din Hangu. Preotul Mihai Coroma, îmbrăcat în veşminte strălucitoare, oficia te deumul zilelor naţionale, iar directorul Grigorescu, îmbrăcat în haine militare, cu grad de locotenent şi veteran de război, ţinea cuvântări cu evocări vibrante, mai ales de Înălţarea Domnului, Ziua Eroilor, care storceau lacrimile mulţimii prezente...”.

În scurtul nostru periplu despre unul din învăţătorii de vază de pe aceste plaiuri moldave trebuie să amintim şi laudele pe care le-a primit de la profesorul Sorbonei, Charles Perez şi de la profesorii din Iaşi şi Sibiu în luna mai, respectiv iunie 1925. Perez a fost impresionat de serbarea organizată la 10 mai „cu ocazia serbării comemorative a zilei Naţionale şi a Independenţei de stat a României” (francezul a fost însoţit de profesorii: I. Borcea – fost ministru al învăţământului, P. Bogdan – rectorul Universităţii din Iaşi. P. N. Deleanu, conferenţiar universitar I. Criveanu – n.n.).

În aceeaşi vizită de la începutul lui iunie 1925, inspectorii şi revizorii din regiunea a IV-a Sibiu (care cuprindea zonele Sibiu, Hunedoara, Alba de Jos, Târnava Mare şi Mică şi Odorhei – n.n.) au notat în registrul de inspecţie că „în comuna Hangu au dat peste o şcoală care e la înălţimea celor mai bune din câte cunoaştem”.

Din cauza lipsei de documente, rămân neclare arestarea lui şi cei câţiva ani de închisoare pe care i-a făcut. Oricum a fost membru al Partidului Naţional Liberal, iar motivul arestării a fost, se pare, „găsirea unei arme ascunse sub streşina casei”, urmare unui denunţ. Se practica în acea vreme. Oricum, bravul nostru învăţător nu a scris nimic despre acest episod şi taxarea lui ca „deţinut politic” în timpul regimului comuniştilor.

Şi-a dat „obştescul sfârşit” pe 10 octombrie 1961, fiind înmormântat în cimitirul de la Bistricioara, biserica veche, declarată monument istoric. Fie-i ţărâna uşoară şi veşnică amintirea!

Prof. Gheorghe RADU

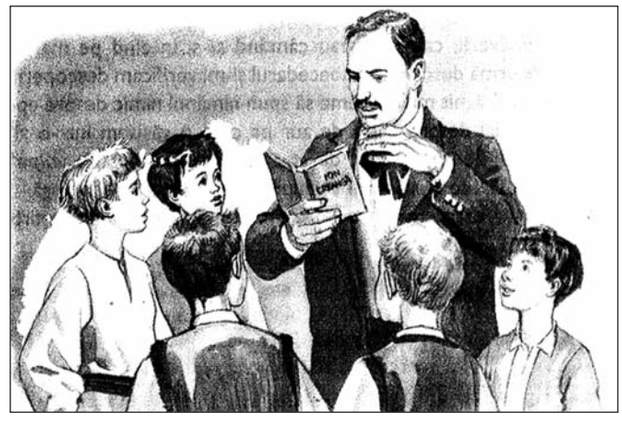

INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT ❐ INFOCULT

Astfel, un circuit al ideilor în spaţiul public”, a spus Adrian Alui Gheorghe, directorul Bibliotecii Judeţene „G. T. Kirileanu”.

Întâlnirile din cadrul atelierului „Cult & Cultură” au loc bilunar, lunea, între orele 17.00 – 19.00.

Exponatul lunii martie

La Muzeul de Istorie şi Etnografie Târgu Neamţ este expus în luna martie un obiect rar şi interesant, respectiv un tipar pentru ţinte metalice decorative. Inedita piesă a fost inclusă în segmentul intitulat „Exponatul lunii”, demers iniţiat în toamna anului trecut.

Lucrate din lut, dar mai ales din piatră, tiparele pentru ţinte decorative sunt specifice secolelor XVII-XIX, fiind utilizate pentru turnarea unor motive ornamentale care împodobeau chimirele şi curelele bărbăteşti. Piesa din muzeul de la Târgu Neamţ provine de pe teritoriul comunei Pipirig, dar obiecte asemănătoare sunt întâlnite şi în alte zone ale spaţiului subcarpatic. Principala caracteristică a lor este aceea că pe una sau pe ambele feţe prezintă negativele unor motive decorative, sub forma unor rozete sau plăcuţe rectangulare, în care se turna cositor. Aceste ţinte metalice erau aplicate apoi pe chimirele din piele, contribuind la aspectul acestora. Chimirele şi curelele decorate cu ţinte erau piese de port valoroase, indicând statutul social al purtătorului.

„S-a scris despre unele piese asemănătoare că ar data chiar din secolele V-VII p. Chr., dar studiile de etnografie au infirmat această ipoteză, arătând că ele sunt mult mai târzii. Este interesant, la tipul acesta de tipare, nu doar faptul că sunt rare, cât şi meticulozitatea cu care au fost făcute, astfel încât ţintele obţinute să fie cât mai spectaculoase”, a declarat dr. Vasile Diaconu, muzeograf la Muzeul de Istorie şi Etnografie Târgu Neamţ.

Implementarea conceptului „exponatul lunii” reprezintă o modalitate inedită prin care Muzeul de Istorie şi Etnografie din Târgu Neamţ îşi valorifică piesele muzeale.

Selectarea unui obiect deosebit şi prezentarea lui individuală au drept scop îmbunătăţirea percepţiei asupra artefactelor cu valoare istorică, precum şi promovarea acestora.

Suferinţele tânărului... Faust!

Titanul de la Weimar aparţine unei geografii spirituale şi unui spirit al unui timp ale căror coordonate sunt implantate, implacabil şi firesc, devenirii istorice. Juvenila sa „teorie a culorilor", ca şi „anii săi de pelerinaj" iluminat cuprind în ele, asemenea picăturilor biologice de răşină, imaginea diamantină a unui trecut. De la Sessenheim la Roma şi de la Eriedierike ca pastorală la salomarda şi rafinata Ulrike, se interpun trepte impresionante de timp, alcătuite însă din piatra unei aceleiaşi stânci, sorocite de Kronos. Imperiul lui „fugit" se revarsă atât asupra lui „irreparabile tempus", cât şi a unui „to be" luat în integritatea sa sensibilă. Marile spirite ale omenirii au totuşi alesul har de a zămisli nu numai zidirea unor cetăţi între bastioanele cărora să dea împietrire unor întruchipări de sărbătoare a gândului, ci şi cutezătoare catedrale, vecine cu cerul, ale căror zvelteţe creatoare poate fi admirată şi simţită dincolo de orizontalele, fără număr, ale timpului.

Şi demiurgul Goethe a fost, cu prisosinţă, un astfel de arhitect. Personajul său Faust a devenit, prin „abaţia" sa dramatică, din răscolitor de tomuri, un căutător de veşnicie şi împliniri. Un Faust neîmpăcat, dar doritor de neîmpăcare, un Mefisto neliniştit şi împătimit de bucuria de a risipi nelinişte, ca şi o Margaretă hărăzită a rodi din corola ei de puritate fructe şi amare, dar şi dulci, toţi

trei alcătuind modelul profund de oriunde şi oricând al fiinţei umane. Viaţa şi destinul omului posedă o logică, dar şi o metalogică a lor, încât îşi au o „Zi Faust", cu care întâmpină, din când în când, un „An Goethe".

Adolescent fiind, Johann trăieşte în el şi scrie apoi „Suferinţele tânărului Werther", concretizând, de la început, viziunea sa telurică privind această apropiere a omului de stele – iubirea – ca şi „lungimea ei aproape de undă", după care o va trata, în toată creaţia literară a vieţii sale, sensibilă ca temă. Astfel, prin „Werther" se prefigurează, deocamdată în mic, dimensiunile uriaşe şi arhitectura de „palat oriental" a imperiului „Faust" de mai târziu. O creionare plină de candoare, la început, de „intermezzo" suav, din care, apoi, pe parcursul unei jumătăţi de secol, Goethe va zămisli o impresionantă „Sixtină", a suferinţelor omeneşti. Fausticul repetă wertherianismul, aşa precum „ontogenia" repetă „filogenia", la amândouă ulteriorul reluând, dar şi depăşind, afirmând, dar şi negând ipostaza anterioară. Un „Faust" ca un „Neo.Werther", dar şi ca un „Anti-Werther", toate zămislite de pana fără pereche a unui Titan.

Cele două creaţii ascund în ele două axe perpendiculare de proiecţie existenţială. La „Werther" întreaga desfăşurare a dramei e concentrică monogeografică şi cu intimism de Wakefield, mizându-se verticalic, într-un „andante" de profunzime, ţesătura lineară şi restrânsă a acţiunii, ţesătură care se opreşte, prin zborul ei la fel de verticalic, la un „dincolo" al personajului central. Din „contră", în „Faustus" se interferează aleatoric şi spontan mulţimi interminabile de intrigi, desfăşurate orizontalic în părţi şi existente uneori, ca în cea de a doua parte a tragediei, sub forma unui „colaj". Monovalenţa romantică din „micul roman" se amplifică acum în revărsarea de viziuni filosofice şi întruchipări stilistice ale intrigii mephistofeliene, ceea ce îi conferă acesteia plurivalenţă şi universalitate.

Un Albert cuminte şi prea matur, lipsit de zbaterile unui Romeo sau de metafizica lui Tristan, mai mult patern decât erotic, pentru el iubirea fiind mai mult strângere şi nu desfacere de aripi, se alătură tăcut, dar determinant dramei werheriene, precum la fel de determinant şi tăcut se strecoară Mephisto dominat de o neoprită sete de cunoaştere în idealul difuz al lui Faust. Două „alveole existenţiale", prima euclidiană şi cealaltă relativistă, la ambele fiinţând în umbră câte un centru „gravitaţional" puternic a cărui forţă perturbă, până la anulare, un destin masculin şi apoi unul feminin, un Werther şi Margaretă, o iubire şi o dăruire.

Cvartetul de personaje al celor două perechi centrale se restructurează şi el în metamorfoza „Werther" – „Faust". De la o Charlotte casnică, preocupată doar de biosfera din jur şi atentă la vectorul devenirii care, pentru ea ar trebui să rămână liniar până la infinit se ajunge la o Margaretă tragică, predestinată a nu fi fericită şi înţeleasă, ci a coborî din lujerul inocenţei ei în Sabatul din Infern. Pentru prima, viaţa se constituie ca o re-tragere firească şi mereu fugită din lumea realismului cosmic în aceea învăluită de romantism, pe când la cealaltă, diafanajul imponderabil al zborurilor nevinovate se destramă brutal în bolovănişul naturalist al vieţii. Deşi amândouă sunt temătoare, până la obsesie, de grozăvia

unor eventuale rătăciri prin lume, Lotte se retrage tot mai mult în spatele ferestrei sufletului ei, pe când nefericita Margareta se aruncă în vârtejul sfârtecător al neprevăzutului.

Pentru Werther, iubirea e predestinată, iar iubita e unicat, e singura Evă venită mai ieri dintr-un „paradis recâştigat", e făptura simbol de care te poţi apropia doar cu limbajul lacrimilor şi nu cu acel al hormonilor. Fiinţa sa se dăruieşte unui binom, ce nu se vrea a fi vreodată monom şi se comportă cu o întruchipare feminină, ca şi cum ar vieţui pe o planetă pe care succesiunile de generaţii se fac doar prin sciziparitate. Asemenea lui Faust, se reîntoarce la rădăcinile fiinţării sale, repetând locul dar nu şi timpul, pe acesta din urmă nedorindu-l, ci, mai mult, anulându-l. Faust duce mai departe idealul wertherian, dar nu cu sensibilitatea romantică a adolescentului, ci prin calculul sever al laboratorului, apelând mult, în cea de-a doua reîntâlnire cu el, la principiul „conservării maselor" lui „a fi". De aceea pentru el, catalizatorul comun al celor două vieţuiri „de lung metraj" rămâne dorinţa de a cunoaşte şi de a şti, pe când picătura de rouă a trecerii lui Werther prin lume a existat doar pentru iubire.

Revenind la cvartetul personajelor principale, se conturează, parcă, o dezagregare a perechilor clasice şi o reînsumare a lor în alte două binoame, dispuse acum pe diagonală. Acum, astfel, alăturarea lui Werther la Margareta, amândoi zămisliţi, parcă, din substanţa inefabilă a iubirii şi amândoi înfometaţi după o dăruire singulară şi fără de sfârşit.

Cealaltă grupare, Faust şi Lotte, cuprinde în ea pe cei ce au dorit certitudinea lui azi şi permanenţa de mâine, înlănţuiţi şi dominaţi de legile cotidiene ale existenţei. Un diagonalism doar tendenţial, pe care Goethe l-a simţit profund de la o creaţie la alta, dar căruia nu i-a dat o întruchipare artistică, lăsând să se adâncească în perspectivă tensiunea pentru oricare dat estetic. O diagonalitate care s-ar fi strecurat în elipticul celor două creaţii, ele ar fi avut şi o ţesătură interioară diferită şi, poate şi alte denumiri.

Dar aşa, au rămas încărcate la superlativ de spiritul goethian al lui „Zwei Scelen", în care idealul armoniei universale se naşte din zbuciumul contradictoriu al mitului lui „Loreley", din acea polifonie dintre diversitate şi unicitate, încununată apoi, în finalul ei, prin măreţia de catedrală a tonalităţi majore umane.

Gheorghe A. M. CIOBANU

Gheorghe A. M. Ciobanu – *Un cavaler al artelor, în inima cetăţii*

(urmare din pag. 1)

1948), dar şi câteva proiectate: poezii (peste 100), nuvele, schiţe (peste 30), romane (peste 35), teatru (peste 15), scenarii de film, în limba română (5), în italiană (5), reviste scrise de mână ca de tipar (peste 15), ştiinţă (peste 50), patente (peste 15), muzicologie, compoziţii muzicale (10 terminate).

Prestigiul de care se bucură astăzi a fost determinat şi de vasta şi deosebita activitate didactică: A lucrat la 34 de unităţi şcolare (inclusiv la Liceul „Roman-Vodă", unde fusese elev şi de unde a ieşit la pensie în 2002), predând 60 de obiecte de învăţământ.

Să mai adăugăm: prezenţa activă şi permanentă la viaţa spirituală a cetăţii: lansări de carte, vernisaje de expoziţii de artă plastică, susţinerea unor stagiuni de iniţiere muzicală organizate în Roman, Piatra-Neamţ, Iaşi, activitatea publicistică realizată prin publicarea unui număr impresionant de articole, din care s-au născut cărţile amintite deja.

Aşadar, o viaţă închinată artei şi culturii, carierei didactice, un veritabil model de creaţie, de dăruire, de comportare, activ şi proaspăt în prejma unei vârste venerabile. Rotunjirea, pe 25 martie, a nouă decenii de viaţă a Maestrului Gheorghe A. M. Ciobanu, ne oferă tuturor celor care îl cunoaştem şi îl preţuim sincer, un nou prilej de a-i adresa cele mai călduroase urări de sănătate, viaţă lungă şi putere pentru a realiza proiectele pe care le are pe masa de lucru.

Să ne trăiţi, Domnule Profesor, încă mulţi ani! Cu tot respectul,

Constantin TOMŞA,
în numele Redacţiei revistei „Apostolul"

Al doilea parteneriat cu Turcia la Şcoala Postliceală Sanitară Piatra-Neamţ

Şcoala Postliceală Sanitară Piatra-Neamţ a fost, în perioada 8-21 februarie 2015, gazda activităţilor desfăşurate în cadrul proiectului Erasmus+ *Çorlu European Healthconnections*. (No. 2014-1-TR 01-KA102-006300), coordonat de Çorlu Vocatıonal and Technıcal Hıgh School (Turcia).

Obiectivele proiectului au vizat optimizarea conduitei de urgenţă în contextul actual, analiza raportului dintre numărul de ore de învăţământ teoretic şi de stagiu clinic în învăţământul sanitar, realizarea schimbului de experienţă între cele două unităţi de învăţământ sanitar şi prezentarea exemplelor de bună practică.

Cele două săptămâni s-au caracterizat prin activităţi teoretice şi practice, seminarii, workshop-uri, dezbateri etc. Dintre temele abordate, menţionăm: *Atitudinea de urgenţă în cazul infarctului miocardic acut, Suport vital de bază (BLS), Actualităţi ORL: Roncopatia şi hipoacuzia la copil*, *Prevenirea cancerului de col uterin, Perspective socio-medicale ale îngrijirii persoanelor, Educaţie pentru o societate democratică, Este poezia în stare să schimbe viaţa omului?*etc. Astfel, elevii din Turcia, împreună cu elevii şcolii gazdă au avut ocazia să-şi împărtăşească experienţele acumulate, atât la cursurile teoretice, cât şi în cadrul stagiilor de specialitate efectuate.

Cadrele didactice din şcoală implicate (maiştri instructori şi profesori): Olariu Ionel, Luca Silvia, Vicu Lăcrămioara, Lamatic Nicoleta, Burculeţ Corina, Topciu Simona, Baghiu Vasile, Simion Eugen şi Mihai Floroaia au dovedit reale competenţe privind abordarea subiectelor de specialitate cu referire la urgenţele medico-chirurgicale, tehnicile de nursing şi prevenţia anumitor afecţiuni.

Majoritatea activităţilor s-au caracterizat prin dinamism, varietate de informaţii, diversitate, noutate, ceea ce a determinat interesul participanţilor.

Totodată, cei 22 de elevi turci, împreună cu cele 4 cadre didactice care i-au însoţit, au beneficiat de o vizită la Inspectoratul pentru Situaţii de Urgenţă „Petrodava" al Judeţului Neamţ, unde li s-a prezentat, de către paramedici, una dintre autospecialele moderne ale unităţii, echipată cu instalaţii de stingere cu apă şi spumă, accesorii pentru descarcerare şi acordarea primului ajutor calificat, ambulanţa SMURD, iar echipajul pentru descarcerare a efectuat un exerciţiu demonstrativ de eliberare a unei persoane ce a rămas captivă într-un autoturism, în urma unui accident rutier.

După era şi firesc, nu au lipsit nici momentele de relaxare (vizitarea obiectivelor turistice ale Municipiului Piatra-Neamţ şi din împrejurimi, Bicaz, Lacu Roşu, Salina Praid etc.). Toate acestea au contribuit intens la conturarea legăturilor dintre elevii români şi turci.

La finalul celor două săptămâni, coordonatorul proiectului, prof. Ozkam Mistiklar a prezentat feed-back-ul din partea echipei pe care a însoţit-o, evidenţiind calitatea formării viitorilor asistenţi medicali în cadrul Şcolii Postliceale Sanitare Piatra-Neamţ, mulţumind elevilor şi cadrelor didactice pentru buna organizare şi desfăşurare a activităţilor şi asigurând conducerea unităţii de sprijin şi colaborare în continuare pe astfel de proiecte europene.

Prof. Dr. Mihai FLOROAIA

O experienţă europeană

● Utilizarea efectivă a Tehnologiei Informaţiei şi Comunicării (ICT – Information and Communication Technologies) prin Programul ERASMUS+

În perioada 1 – 7 februarie 2015, un grup de cinci cadre didactice de la Şcoala Gimnazială Nr. 5 Piatra-Neamţ a participat la cursul de formare **Effective use of ICT in Edcation** desfăşurat la Istanbul, Turcia. Nevoia de formare a plecat de la misiunea stabilită a şcolii pentru perioada 2012 – 2016 şi anume de *Creare a unui mediu European de instruire şi formare personală şi profesională a elevilor, pe o infrastructură modernă şi funcţională, cu dascăli ce promovează valorile europene şi calitatea în educaţie.*

Prin eforturile conjugate ale doamnei director Mariana – Doina Roşanu şi ale domnului profesor, pentru învăţământul primar, George Micu s-au obţinut, prin Programul ERASMUS+, un număr de 27 de burse pentru 27 de cadre didactice ale Şcolii Gimnaziale Nr. 5, dintre care cinci la Istanbul. Este o continuare firească a eforturilor prin care cadrele didactice ale şcolii, după ce anul trecut au obţinut titlul de Şcoală Europeană, se străduiesc şi anul acesta să se menţină la un nivel înalt prin cursuri de formare în domenii precum Tehnologia Informaţiilor, gândire creativă, formarea competenţelor de comunicare într-o limbă de circulaţie internaţională şi pedagogia dezvoltării funcţiilor cognitive.

Selecţia formabililor s-a efectuat prin evaluarea formularului de participare în care fiecare şi-a menţionat opţiunea pentru un curs sau altul şi printr-o probă practică de limbă engleză prin care candidaţilor le-au fost evaluate competenţele lingvistice de către un evaluator extern abilitat. Au obţinut dreptul de participare la cursul ICT din Istanbul profesorii Mariana Roşanu, Carmen Munteanu, Lia Nicolau, George Micu şi Florin Nicolau.

La curs au participat şase profesori din România, cinci din Piatra-Neamţ şi unul din Segarcea, doi din Polonia, unul din Lituania, unul din Croaţia şi patru din Suedia. A fost o oportunitate de a afla lucruri noi şi interesante despre culturile acestor ţări prin reprezentanţii acestora. Fiind cu toţii persoane sociabile am legat relaţii de amiciţie, un rol important având aici conducătorul cursului, domnul Ersin Özseven, profesor de matematică.

Având un tact pedagogic deosebit şi fiind înzestrat cu răbdare şi cu o inteligenţă nativă, acesta ne-a făcut să înţelegem utilitatea unei platforme Moodle, cum să o utilizăm pentru a face cât mai accesibile informaţiile pentru elevi şi cum să-i ajutăm pe aceştia să-şi formeze competenţele digitale necesare pentru utilizarea ei.

Obiectivele cursului au fost:

- să ofere profesorilor idei practice despre cum pot încorpora tehnologia informaţiilor în lecţii;
- familiarizarea profesorilor cu noutăţile din Tehnologia Informaţiei şi a Comunicării (ICT) şi cum pot fi aplicate acestea în crearea lecţiilor desfăşurate cu ajutorul calculatorului;
- familiarizarea profesorilor privind funcţionarea şi utilizarea platformei Moodle;
- să ofere profesorilor posibilitatea de a crea propriile teste şi cursuri în platforma Moodle;
- să ofere profesorilor resurse pentru a spori conţinutul lecţiilor desfăşurate cu ajutorul calculatorului;
- să ofere profesorilor posibilitatea de a împărtăşi idei şi diferenţe culturale cu participanţi din celelalte ţări aparţinând UE;
- să ofere profesorilor o privire asupra culturii turceşti din oraşul istoric Istanbul.

Cursul s-a bazat pe activităţi practice. A fost prezentată platforma Moodle cu avantajele şi dezavantajele ei. Activitatea s-a desfăşurat pe patru module diferite:

1. Ce înseamnă Educaţia la distanţă? (Distance Education);
2. Introducere în Moodle;
3. Crearea unui curs cu ajutorul Moodle;
4. Prezentările participanţilor privind Educaţia la distanţă.

Timp de şapte zile am învăţat efectiv cum se creează un curs Moodle şi pentru evaluare am şi creat unul. Drept urmare am primit un Certificat european (Europass Mobility) care atestă prezenţa şi participarea.

Datorită acestui curs abilităţile noastre ca profesori au fost substanţial îmbunătăţite. Nivelul de utilizare a limbii engleze a progresat consistent. Am învăţat multe lucruri noi, atât în plan profesional cât şi în plan cultural. Recomandăm tuturor colegilor să aplice pentru mobilităţi Erasmus+. Este o experienţă uluitoare.

Prof. Lia & Florin NICOLAU
Şcoala Gimnazială Nr. 5 Piatra-Neamţ

Pionul din munţi al Almei Mater (IV)

Aşa cum era şi firesc, aspiraţia fiecărui cercetător al Staţiunii era obţinerea titlurilor academice şi promovarea în învăţământul superior, unde erau avantajaţi şi, de altfel, preferaţi din punctul de vedere al experienţei, faţă de cadrele didactice „sărite" direct din bancă la catedră.

Primii care au promovat au fost botaniştii Mihai Toma (1934 – 1995) şi Valeriu Zanoschi (1934 – 1996). Prin concurs ei au devenit asistenţi la Institutul Agronomic din Iaşi, în anii când rector era Mihai Răvăruţ, originar din Grumăzeşti-Neamţ, ajungând apoi până la gradul de profesor universitar. Lor le datorăm prima *Monografie a plantelor toxice din România (1981)* şi adăugăm faptul că Mihai Toma a devenit unul din cei mai mari micologi ai ţării, înfiinţând în anul 1988 *Societatea micologilor români* şi publicând, primul şi unicul *Atlas al ciupercilor din România* (1971)

În perioada dinaintea dezmembrării, au urmat apoi geograful Ion Bojoi şi biologul Dan Munteanu. Cercetătorul-geomorfolog Ion Bojoi (1936 – 1998) a promovat prin concurs direct pe post de profesor la Institutul Pedagogic de 3 ani din Suceava, unde a fost decan al Facultăţii de Istorie-Geografie şi rector, iar apoi transferat la Facultatea de Biologie, Geografie şi Geologie a Universităţii *Cuza* din Iaşi. Este autorul monografiei *Judeţul Neamţ* (1974), din colecţia *Judeţele Patriei.* Semnează apoi capitolul Carstul Munţilor Hăghimaş din tratatul de Geografie a României (1983), studiul privind *Sedimentologia şi gradul de colmatare a Lacului Roşu,* dar şi ineditul curs universitar, de *Geografie Fizică a României.*

Dan Munteanu, ardelean de obârşie, s-a retras la *Centrul de cercetări Biologice - Cluj*. Lui i se datorează monografiile, *Avifauna Bazinului Montan al Bistriţei Moldoveneşti, Avifauna rezervaţiei forestiere Goşman-Tarcău, Atlasul păsărilor clocitoare din România* şi colecţia de păsări naturalizate intrată în patrimoniul Muzeului de Ştiinţe Naturale nemţean. Actual este membru corespondent al Academiei Române şi preşedintele *Comisiei pentru ocrotirea monumentelor naturii,* a aceleiaşi instituţii.

Pătrunderea subsemnatului în învăţământul superior, în aceeaşi perioadă, a fost una total conjuncturală. Anume, economia românească era greu lovită, după cum se ştie, de insuficienţa resurselor energetice. Ceauşescu nemulţumit, punea faptul pe seama incompetenţei geologilor. Diriguitorul de atunci al activităţii geologice din România era un personaj care-şi dăduse doctoratul cu articole din ziare. Luat la întrebări a găsit justificarea în numărul redus de specialişti, deşi, potenţialul real în resurse a subsolului românesc era bine cunoscut, încât, începând cu anul 1980, cifra de şcolarizare la geologia ieşeană s-a ridicat de la 15 la 180 de locuri, fapt ce a impus creşterea numărului de cadre. Ajuns prin concurs pe post de lector, statutul nostru a rămas neschimbat până după revoluţie, aşa cum s-a întâmplat, de altfel, peste tot în ţară.

Anterior anului 1989, dar mai ales după, exodul cercetătorilor de la Pângăraţi spre învăţământul superior a fost masiv şi într-o adevărată avalanşă. Astfel, Constantin Catană, geochimist a ajuns prin concurs, conferenţiar şi apoi profesor la Universitatea *Ştefan cel Mare* din Suceava, iar Dan Grinea *cole* din Constanţa, celălalt la Universitatea *Cuza,* Facultatea de Geografie-Geologie*;* I. F. Mihăilescu (1941- 2007) a fost absolvent al Liceului *Petru Rareş.*

Geografii din colectivul de geomorfologie, condus pe rând de I. Bojoi şi apoi Ioniţă Ichim au intrat şi ei în elita universitară. Ioniţă Ichim (1940- 2007) profesor la Universitatea *Cuza,* soţii Nicolae şi Maria Rădoane la Universitatea *Ştefan cel Mare* din Suceava, iar Virgil Surdeanu profesor la Facultatea de Biologie-Geografie de la Universitatea *Babeş-Bolyai* din Cluj; vreme de o legislatură, Virgil Surdeanu a fost prodecan, iar prof. dr. Maria Rădoane, prorector. În anii din urmă au mai promovat din pleiada de cercetători geografi şi geologi de la Pângăraţi, Dan Dumitriu, nemţean din comuna Borca şi Crina Miclăuş, ajunşi şi ei prin concurs asistenţi, apoi lectori şi actual conferenţiari la Facultatea de Geografie-Geologie a Universităţii *Cuza*.

Mulţi dintre biologi au urmat aceeaşi cale, servind şi ei cu devotament învăţământul superior românesc. Sunt de amintit, Ionel Andreescu, Ionel Miron, Ion Băra (1941 – 2007), Costică Misăilă şi Ion Moglan, profesori la Universitatea *Cuza*, la aceeaşi Facultate pe care ei înşişi au absolvit-o. I. Băra şi I. Moglan au condus chiar instituţia în calitate de decani.

O altă parte din cercetătorii biologi, cu doctorate în genetică, microbiologie, algologie şi fiziologie animală, au format vreme de câteva decenii, principalul corp profesoral al Facultăţii de Ştiinţe de la Universitatea *Vasile Alecsandri* din Bacău. Este vorba de colegii Ghiorghiţă Gogu, Battes Klaus, Ferdinand Pricopie şi Constantin Măzăreanu (1941 – 2005), ultimul pietrean şi absolvent al Liceului Petru Rareş. Să consemnăm că, o vreme, Constantin Măzăreanu a fost prorector iar Ghiorghiţă Gogu chiar rectorul Universităţii.

Încheind şirul cercetătorilor care şi-au aureolat existenţa cu nobila slujire al *Almei Mater*, este necesar să mai amintim pe Gabriel Corneanu, genetician şi profesor la Facultatea de Agricultură a Universităţii din Craiova, precum şi pe Ecaterina Tünde Toth, de aceeaşi specialitate, conferenţiar şi apoi profesor la Universitatea de Medicină şi Farmacie – Târgu Mureş.

Formaţi la şcoala a ceea ce a însemnat Staţiunea *Stejarul* de la Pângăraţi, în spiritul emulaţiei oneste şi al datoriei civice, foştii cercetători ajunşi în rândul elitei universitare au continuat să-şi slujească profesia cu acelaşi devotament, devenind autori a zeci de tratate, monografii, sinteze şi cursuri, multe apărute în edituri de prestigiu şi intrate definitiv în patrimoniul ştiinţific naţional. Dar, asupra acestor contribuţii de ordin editorial vom reveni.

Prof. univ. dr.
Constantin GRASU

Şcoala nemţeană, la zi ❐ Şcoala nemţeană, la zi ❐ Şcoala nemţeană, la zi ❐ Şcoala nemţeană, la zi

Veniţi de luaţi... GRADAŢII!!!

Mare zarvă prin şcoli în perioada asta... mon Cher! Aleargă toată lumea să adune diverse documente (adeverinţe, diplome, certificate etc.), o adevărată competiţie generală pentru întocmirea unor dosare. Cică..., după o pauză de un an, cadrele didactice pot concura, în primăvara lui 2015, pentru obţinerea unei amărâte de... gradaţii de merit – unele din dorinţa de a le fi recunoscută munca la catedră şi în afara acesteia, altele din simpla dorinţă de a primi un procent de 25% la salariu, timp de 5 ani, pentru a-şi achita o parte din dări.

Conform năbădăioasei metodologii de acordare a acestei gradaţii, este evaluată activitatea cadrelor didactice pe ultimii 5 ani şcolari încheiaţi, respectiv 1 septembrie 2009 – 31 august 2014. Surprinzător este modul în care unele inspectorate şcolare, prin vocea celor mai buni şi mai ocoşi reprezentanţi ai cadrelor din teritoriu, au considerat de cuviinţă să detalieze punctajele fişelor de evaluare. Pentru a veni în ajutorul persoanelor mai puţin informate, grila de evaluare cuprinde 4 criterii ce însumează un total de 100 puncte, după cum urmează: activităţi complexe cu valoare instructiv-educativă (80p.), performanţe deosebite în inovarea didactică/managerială (10p.), participarea la proiecte (5p.) şi contribuţia la dezvoltarea instituţională (5p.). La fiecare dintre aceste criterii apar menţionate activităţile/ tipurile de activităţi/rezultatele obţinute etc., pentru care inspectoratele şcolare au detaliat punctajele.

O trecere în revistă a fişelor de evaluare pentru fiecare categorie de personal didactic şi didactic auxiliar, ne oferă imagini surprinzătoare. De pildă, participările cu lucrări ştiinţifice la conferinţe/simpozioane internaţionale sunt echivalate, într-un mod „supraevaluat" cu maxim... 0,25 p. (!) Poţi muri de râs, nu? Argumentul, extrem de logic, este unul simplu: „păi, câte cadre didactice participă la astfel de evenimente ştiinţifice?". No comment! Oare mai este cazul să reamintim faptul că acest premiu (numit „gradaţie de merit") se acordă pentru meritele deosebite obţinute în activitatea didactică, extraşcolară şi ştiinţifică, întrucât, pentru munca depusă la catedră, cadrele didactice primesc o leafă lunară? Nu ne mai rămâne decât să constatăm realitatea dură: „carte multă nu se cere/prost să fii... să ai putere!" Şi aşa... La ce şi

Colonel (r) Octavian Armencea – cavaler al Ordinului Mihai Viteazul

Nemţean prin adopţiune, colonelul (r) Octavian Armencea s-a născut la 30 iulie 1942 în localitatea Corni din fostul judeţ Putna, ca fiu al preotului Dumitru Armencea. Făcând parte din generaţia care a intrat în viaţă şi a crescut în atmosfera acelui patriotism – pe cât de profund, pe atât de simplu şi firesc în manifestare – al foştilor combatanţi din Primul Război Mondial care au realizat România Mare, copilul Octavian Armencea a fost orientat de la început, după absolvirea şcolii primare, spre cariera armelor.

A urmat Liceul militar de la Cernăuţi până în 1940, la cedarea nordului Moldovei când a fost nevoit să se retragă în ţară. La terminarea liceului militar, s-a înscris la Şcoala Militară de Ofiţeri de Infanterie Sibiu, absolvită la Bucureşti ceea ce îi aduce avansarea la gradul de sublocotenent la 10 mai 1942. A urmat repartizarea sa la Regimentul 24 Infanterie Tecuci, în calitate de comandant de pluton, de unde a fost detaşat ca instructor la Centrul de Instrucţie Sărata (în Basarabia).

Toate acestea se petreceau în perioada celui de Al Doilea Război Mondial, în dramatica noastră campanie din Răsărit. Tânărul sublocotenent Armencea face cunoştinţă cu frontul încadrat în Batalionul 994 (independent), făcând parte din Divizia a 2-a Vânători de Munte. Iarna 1942-1943 îl găseşte pe valea Binului, la Krymskaya, Batalionul 994 (independent) intrând sub ordinele Diviziei 21 germane, comandată de generalul Rupp. În primele luni ale anului 1943, unitatea a fost continuu atacată de ruşi. La sfârşitul lunii martie 1943, sublocotenentul Armencea a primit ordin prin comandantul de batalion T. Monteoru ca plutonul său să atace, prin surprindere, unitatea rusească de la Krymskaya care se găsea în faţa Diviziei 21 germane. Având în faţă doar câmp deschis, tânărul ofiţer a înţeles marea dificultate a atacului, mizând pe o judicioasă pregătire, pe rapiditatea loviturii, dar mai ales pe curajul şi hotărârea ostaşilor săi.

Din lipsă de alte mijloace şi din dorinţa de a avea cât mai puţine pierderi, ofiţerul Armencea a pregătit atacul cu minuţiozitate desenând (cu cărbune pe pereţii încăperii în care se aflau) harta şi precizând misiunea fiecărui luptător din pluton, până la ultimul ostaş, în ordinea în care aveau să acţioneze. Planul urmărea ca atacul să se desfăşoare *în cleşte*, metodă pe care ofiţerul a deprins-o la Şcoala Militară din Făgăraş. Atacul s-a desfăşurat conform planului, *şi când ruşii au înţeles că sunt prinşi în cleşte*, au intrat în panică. Colonelul Armencea îşi amintea cu profundă emoţie scena: erau toţi murdari de noroiul primăverii ruseşti, aveau feţele congestionate, şiroind a sudoare şi strigau din toate părţile – ura! Erau toţi tineri şi în acele mo-

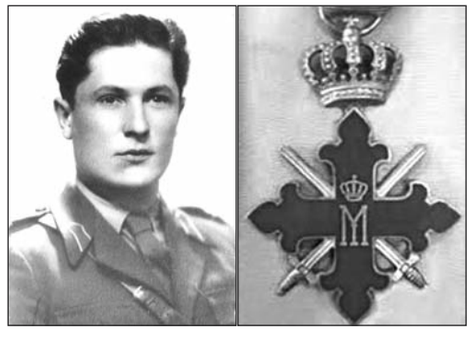

mente simţeam în ei o extraordinară forţă. Maiorul rus a primit în timpul luptei un glonte chiar în inimă ceea ce a demoralizat pe ai săi. Au fost făcuţi toţi prizonieri. Percheziţionând amănunţit adăpostul maiorului rus, ofiţerul Armencea a găsit în porthartul acestuia planurile de luptă ale inamicului aflat în faţa diviziei române şi a celei germane, dispozitivele de atac şi alte indicaţii din care nemţii si-au dat seama ce vor să facă ruşii. Acţiunea plutonului comandat de ofiţerul Armencea se vădea a fi de mare însemnătate, având drept consecinţă salvarea celor două divizii. Au fost făcuţi prizonieri în acest atac peste 100 de militari ruşi al căror armament a fost adunat în foi de cort. Ofiţerul Armencea a dat ordin să se acorde îngrijiri medicale răniţilor ruşi iar prizonierilor să li se dea ţigări. El îşi amintea cum stăteau aceştia pe iarba ce abia mijea şi fumau în tăcere, numai rusoaicele boceau cu deznădejde.

Apoi tânărul ofiţer a telefonat la comanda batalionului, colonelului Monteoru, iar acesta, la rândul său, a comunicat Diviziei germane al cărei comandant a dorit să-l primească imediat pe sublocotenentul Armencea. În cabinetul generalului german, ofiţerul român a explicat cum şi-a organizat atacul *în cleşte*, iar acesta, cercetând documentele maiorului rus, a arătat care ar fi fost consecinţele planului inamic, dacă nu ar fi intervenit acţiunea plutonului de români: dacă atacul nu reuşea ar fi fost tăiată – atât pe cale ferată cât şi pe şosea –legătura cu Krymskaya iar trupele române şi germane ar fi fost nimicite sau făcute prizoniere.

Revenit la batalion, ofiţerul a avut surpriza de a fi decorat cu Crucea de Fier, ocazie pentru care s-au deplasat la unitatea românească doi ofiţeri germani. În urma raportului făcut de colonelul T. Monteoru la Statul Major al Diviziei, i s-a conferit ulterior şi ordinul Mihai Viteazul clasa a III-a şi a fost avansat în grad. Înaltul decret nr. 507 din martie 1944 precizează că ordinul răsplăteşte *fapte de arme pentru lămurirea situaţiei din faţa Diviziei*.

A urmat a doua parte a războiului purtat de România pentru reîntregire: campania din Vest. La aceasta, ofiţerul Armencea a participat tot în unităţi de Vânători de Munte: Batalionul 11 din Divizia 3 Munte comandată de generalul Leonard Mociulski. Aici a fost comandantul Companiei de Cercetare cu care a participat la lupte grele. De asemenea, a luptat şi în Batalionul 6 Vânători de Munte, fiind rănit în Ungaria şi spitalizat la Sibiu.

Pus în disponibilitate după război, Octavian Armencea a urmat facultatea de istorie-geografie calificându-se profesor. Bărbatul frumos, cu ochii blânzi şi chip zâmbitor a învăţat pe copii istoria, transmiţându-le prin exemplul vieţii sale cea mai de seamă însuşire: modestia de a nu considera niciodată că ai făcut mai mult decât îţi impunea *datoria*.

La începutul anului 1993, sufletul colonelului Octavian Armencea s-a înălţat la ceruri, iar trupul său a fost înmormântat cu onoruri militare în cimitirul Eternitatea din Piatra-Neamţ.

Prof. Dan MIHĂILESCU

Şcoala nemţeană, la zi ❐ Şcoala nemţeană, la zi ❐ Şcoala nemţeană, la zi ❐ Şcoala nemţeană, la zi

Veniţi de luaţi... GRADAŢII!!!

Cui mai foloseşte „cartea” în ziua de astăzi?

Activitatea doamnelor educatoare, în cadrul asociaţiilor profesionale ale cadrelor didactice la nivel local/judeţean/naţional/ internaţional, poate fi evaluată cu maxim 0,25 p. şi exemplele ar putea continua, fără a căuta prea mult printre criteriile detaliate. Probabil că pot fi compensate cu anumite concursuri gen *Cocoşelul năzdrăvan, Motanul cocoşat, Periuţa buclucaşă* etc. Sunt punctaţi mai bine învăţătorii, pentru organizarea de serbări şi expoziţii şcolare în scopul valorificării potenţialului creator /alte activităţi, fiind evaluaţi cu 0,60 p., în timp ce evaluarea celor care au elaborat îndrumătoare/ghiduri metodice, avizate de inspectoratul şcolar sau de MECS, după caz, manuale, cărţi de specialitate etc., fiind doar de maxim 0,25 puncte. Aceeaşi soartă o au şi evaluatorii de programe şcolare, respectiv de manuale.

Nici managerii unităţilor şcolare nu au scăpat de aceste ironii. Spre exemplu, pentru rezultate din organizarea de cercuri antreprenoriale şi tehnice, activităţi de microproducţie, întreţinere şi reparaţii cu elevii, aceştia pot obţine maxim 0,25 p., în timp ce la capitolul donaţii / sponsorizări din partea asociaţiilor, ONG-urilor, persoanelor fizice, au un punctaj de 7 p. Bag samă, criteriile de apreciere au intrat într-un ghiveci, în care decelează cu linguroiul un om al cifrelor, nu un om al literelor.

În astfel de condiţii, ca persoană din afara sistemului de învăţământ, este firesc să mă întreb: ce merită să realizezi cu adevărat la catedră şi în afara acesteia?

Va ajunge fiecare să „vâneze” acele activităţi bine punctate?

Te pregăteşti serios ca să reprezinţi instituţia şi disciplina de specialitate predată, la conferinţe/ sesiuni de comunicări ştiinţifice/simpozioane internaţionale, scrii lucrări de specialitate, sau organizezi o serbare cu clasa pregătitoare pe tema *Vraja mării în ... spatele gării*???!

Parcă s-ar fi dat încă o dată startul într-o competiţie pentru mediocritate, pentru ca mai târziu să ne mirăm, în mod organizat, că nu putem depăşi această stare…

De Gradatu’

BULETINUL ASOCIAŢIEI ÎNVĂŢĂTORILOR DIN JUDEŢUL NEAMŢ

Asociaţia Învăţătorilor la început de martie

Cu mărţişoare, flori, multe flori şi felicitări, Asociaţia Învăţătorilor din judeţul Neamţ a sărbătorit, la acest început timid de primăvară, Ziua internaţională a Femeii. Au fost organizate câteva activităţi de suflet dedicate tuturor doamnelor şi domnişoarelor din şcolile nemţene.

Mărţişoare, mărţişoare...

În sala de festivităţi a Asociaţiei Învăţătorilor a fost organizată o expoziţie de mărţişoare meşteşugite cu dragoste şi emoţie de elevii din clasele primare ale Şcolii Gimnaziale Nr. 3, Piatra Neamţ îndrumaţi de doamnele învăţătoare Elena Amariei, Mihaela Roxana Amaicei – Bilbor şi Carmen Olteanu. Am fost impresionaţi de imaginaţia copiilor care au reuşit să ne aducă câte un strop de primăvară.

Omagiu doamnei învăţătoare

Asociaţia Învăţătorilor din Judeţul Neamţ în parteneriat cu Şcoala Gimnazială Nr. 3 Piatra Neamţ a organizat joi, 5 martie 2015, ora 13, la sediul din strada Mihail Sadoveanu, nr. 21, o manifestare ce s-a dorit a fi o punte de legătură între generaţii. Ne-am reamintit, pentru care chipul doamnei învăţătoare / profesoare înseamnă, după atâţia ani, tot bunătate, iubire, înţelegere, înţelepciune. Cu emoţie şi respect au vorbit în faţa unui auditoriu la fel de emoţionat, profesorii Ana Catzaidi, Tatiana Antonovici. Maria Săilă, Maria Daniela Ciuraru,Vasile Săilă. Doamna Maria Diaconu a recitat câteva poezii dedicate tuturor învăţătoarelor şi profesoarelor. Profesoara Mihaela Tanovici, directoarea Colegiului Naţional „Roman Vodă" a omagiat-o pe doamna profesoară Maria Teodorescu, un exemplu de profesionalism şi dăruire, o adevărată „roman-vodistă".

dus aminte de chipuri luminoase de învăţătoare şi profesoare trecute în nefiinţă: Georgeta Grigoriu, Evelina Ceauşu, Ana Teodorescu, Eufrosina Savin, Genoveva Petrescu ş.a. Portretele vor fi făcute de foştii elevi, astăzi dascăli de renume.

Toate doamnele au primit flori şi mărţişoare.

Cântec pentru mama

Un scurt program artistic a fost susţinut de elevii Amaicei – Bilbor Bogdan, Horghidan Anastasia, Tănasă Teodora şi Lazăr Ana-Maria, de la Şcoala Gimnazială Nr. 3 din Piatra Neamţ. Fondul muzical a fost susţinut de profesorul Corneliu Gheorghiţă.

Balul mărţişorului

Meniul restaurantului unde ne-am întâlnit să sărbătorim ziua doamnelor noastre a cuprins: bună dispoziţie, muzică de calitate, dans, veselie...

Urare

E ziua ta! Ce am putea să-ţi dorim mai mult decât să ai în suflet veşnic primăvara.

Prof. Liviu RUSU,
preşedintele Asociaţiei
Învăţătorilor din Judeţul Neamţ

Se poate glumi?

Toată lumea ştie că nenea Iancu a trecut prin târgul Pietrei de mai multe ori. Că bea bere cu guler în Grădina Publică, vara, cu amicii lui. Într-o astfel de împrejurare veselă a întrebat: „Aici, la Piatra se poate glumi?". Şi selectul anturaj a raspuns: „Se poate cu oamenii deştepţi, nu se poate cu inepţii". Şi s-a produs minunea: protipendada autohtonă s-a deşteptat mintenaş. Ce a urmat? Seri spumoase, pline de „vâlvă spirituală", se înţelege după ostenitoarele inspecţii prin şcolile Neamţului. Se râdea cu hohote de învăţătorii beţivi, afemeiaţi, leneşi şi se spuneau vorbe mari despre apostolii adevăraţi ai neamului. Că vedeţi dvs. şi pe atunci pădurea avea uscături. Şi culmea, destule. Unde se încingeau glumele despre care facem vorbire? La gazda renumitului dramarturg, în fundacul numit astăzi: Str. I. L. Caragiale. În imediata apropiere a frumoasei case Lalu. Întâmplările vesele de sub Cozla, patronate de sugubăţul Caragiale îmi amintesc de o nostimală mai recentă.

Eram profesor la o şcoală gimnazială din târgul Pietrei şi aveam un coleg haios foc. Dascăl talentat, cu muzica în sânge. Cânta la toate instrumentele şi elevii îl adorau. I-au făcut rost şi de o poreclă. L-au numit „Apaşul Chel". Necazul amicului meu? Era diriginte la o clasă cu mari probleme, unde se chiulea în masă. Capul răutăţilor era o fată, Iulia. Într-o zi stăteam de vorbă pe holul şcolii cu muzicantul meu când apare „lupul". Citeşte: „oaia neagră" a clasei a V-a. Dirigintele o prinde de mâna şi o întreabă. „Când vii la muzică să te ascult?". Răspuns în zeflemea: „Mâine". „Nu, nu! Te ascult acum în prezenţa colegului". Şi a picat întrebarea de baraj: „Ce ştii despre *Fuga* lui Bach?". Răspunsul elevei? Savuros, dulce: „Dom'le diriginte, eu fug de la ore cu Gigel nu cu Bach. Pe Bach nu-l cunosc!". N-am mai rezistat şi am izbucnit în râs, cu lacrimi. Urmarea, Iulia a promovat şi a devenit mare cântăreaţă. A ajuns la „Românii au talent". A cântat „Balada" lui Ciprian Porumbescu la vioară. Cine a pregătit-o? Apaşul Chel.

Dumitru RUSU

Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii

Rememorări nemţene

Rememorări, martie 2015

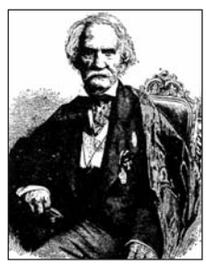

■ 1/1788 – n. **Gheorghe Asachi**. la Herţa (d. 12. 11. 1869, Iaşi), scriitor şi îndrumător cultural. A urmat cursurile colegiului clasic (1796-1803) şi pe cele ale Facultăţii de Filozofie, Litere şi Ştiinţe (1803-1804). A pus bazele învăţământului românesc. Legăturile sale cu Ţinutul Neamţ s-au concretizat în versuri, în proză sau în piese de teatru inspirate de mitologia locurilor; prin înfiinţarea primelor şcoli primare pe teritoriul de astăzi al Judeţului (Roman, Piatra şi Mănăstirea Neamţ), în timp ce a fost „referendariu al epitropiei şcoalelor" (1820-1849), În primăvara anului 1841, a deschis, la Văleni (azi anexă a Oraşului Piatra-Neamţ) Fabrica de Hârtie „Petrodava", cunoscută şi sub numele de „moara lui Asachi".

■ 1/1839, n. **Ion Creangă**, la Humuleşti (d. 31. 12. 1889, Iaşi). Deşi controversată, această dată a naşterii marelui scriitor, este în conformitate cu „Dicţionarului general al literaturii române" editat de Academia Română, precum şi conform lui Constantin Parascan, în „Ion Creangă. «Măştile inocenţei», pref. Zoe Dumitrescu-Buşulenga, postf. Liviu Leonte, 2000.

■ 1/1931 – n. **Elisabeta Bostan**, la Buhuşi, Neamţ, scenarist şi regizor de film, profesor universitar. A absolvit Liceul de Fete din Piatra-Neamţ (azi, Colegiul Naţional „Calistrat Hogaş"), apoi Institutul de Teatru. A semnat scenariul („Tinereţe fără bătrâneţe", „Veronica se întoarce", „Saltimbancii", „Campioana"), regia la multe filme inspirate din universul copilăriei şi nu numai: „Culegere de dansuri româneşti", „Trei jocuri româneşti", „Dansul «Cloşca cu puii de aur", „Cloşca cu pui", „Hora", „Puştiul", „Năică şi peştişorul", „Amintiri din copilărie", „Pupăza din tei", „Năică şi barza", „Năică şi veveriţa", „Năică pleacă la Bucureşti", „Veronica", „Mama", „Fram", „Promisiuni", „Zâmbet de soare", „Desene pe asfalt", „Telefonul" ş. a., fiind distinsă cu numeroase premii în ţară şi peste hotare. Printre iniţiatorii Festivalului de Film pentru Copii „Punguţa cu doi bani", Piatra-Neamţ (1980).

■ 2/1895 – n**. Eugen Relgis** (pseud. lui Eisig Siegler), la Iaşi (d. 03. 1987, la Montevideo), scriitor, ziarist, traducător şi profesor, absolvent al Liceului „Petru Rareş" din Piatra-Neamţ şi al Şcolii de Arhitectură din Bucureşti (1916). A fost bibliotecar al Cercului „Libertatea". A înfiinţat Revista „Umanitatea",

Ana Teodorescu, învăţătoarea care şi-a făcut pe deplin datoria

În Registrul de inspecţii şcolare a Şcolii Ruginoasa am găsit următoarea consemnare făcută de inspectorul şcolar Vasile Leahu la 27 august 1942: *„Directorul Emil Teodorescu este concentrat... Direcţia e girată de către Ana Teodorescu, învăţătoare gradul I,* ***pe care am găsit-o la datorie.*** *Localul este propriu, cu două săli de clasă, fără locuinţă (pentru învăţători). Arhiva în perfectă ordine, ţinându-se în dulapuri speciale. Cataloagele şi matricolele completate. S-au cules datele necesare în vederea întocmirii noului recensământ şi înscrierile pentru viitorul an şcolar. Ora de informaţie se ţine în fiecare duminică în cadrul Căminului cultural. Colţul Eroilor e în ordine. Cantina şcolară a funcţionat de la 17 noiembrie 1941 până la închiderea cursurilor, dându-se la 20 de copii săraci lapte cu mămăligă şi arpacaş cu lapte şi zahăr. Grădina şcolii de cca. o jumătate de hectar este semănată cu diferite legume şi zarzavaturi, fasole şi cartofi pentru cantina şcolară. S-au colectat plante medicinale: 6,5 kg floare de tei, 6,8 kg floare de soc, 7,55 kg coada şoricelului, 4,95 kg de muşeţel şi 1 kg de pojarniţă. Bibliotecile pe clase şi cea pe şcoală au împreună 390 volume şi sunt 100 de cititori."* Aprecierile erau făcute în timpul în care ţara noastră se afla în plin război mondial, în care sute de învăţători şi profesori se aflau pe linia întâi a frontului. Acasă, doamnele învăţătoare se străduiau ca totul să fie în ordine. Aşa s-a străduit şi Ana Teodorescu, care îşi avea soţul concentrat de la 22 mai 1942 şi care îşi pierduse fratele, învăţătorul Mihai Cojocaru, din Dobreni, în războiul sfânt pentru eliberarea Basarabiei din vara anului 1941.

Aşadar, tot timpul la datorie: învăţătoare, mamă, soră, prietenă. *„Un model de comportare cetăţenească, de cinste, de hărnicie, de pricepere şi de devotament în funcţia pe care a îndeplinit-o în satul nostru peste 46 de ani",* avea să o caracterizeze preotul Victor Stan, în 1970 la moartea sa.

Ana Teodorescu s-a născut în anul 1900, fiind fiica cea mai mare a vrednicului şi neîntrecutului gospodar – învăţătorul Cojocaru din Dobreni – Neamţ. După absolvirea Şcolii Normale din Piatra Neamţ în 1923, a funcţionat timp de un an şi jumătate în satul natal. Căsătorindu-se cu învăţătorul Emil Teodorescu, în ianuarie 1925 este detaşată la Şcoala Ruginoasa unde va activa până în 1956 când s-a pensionat. A obţinut gradul didactic I în învăţământ „pe care l-a binemeritat în urma unei munci prodigioase ce a depus în această şcoală." (Gh. Gânju, 1942)

Sătenii au privit-o cu mult respect şi aproape o venerau pentru inteligenţa, adaptabilitatea, cumsecădenia, sfătoşenia, profesionalismul şi căldura umană cu care-şi înconjura învăţăceii şi pe toţi cei cu care venea în contact. 34 de ani a muncit la Şcoala Ruginoasa. A fost învăţătoare, a obţinut toate gradele didactice, a condus şcoala în anii grei ai celui de-Al Doilea Război Mondial. În timpul evacuării a salvat întreaga arhivă a şcolii şi a cooperativei şcolare. A înfiinţat, organizat şi condus biblioteca şcolară, cantina, muzeul şcolar, cooperativa şcolară. A contribuit la înfiinţarea Căminului cultural „Spiru Haret" din sat, a organizat numeroase şezători şi serbări pregătite cu elevii şi tineretul satului. A condus coruri şi a ţinut multe conferinţe cu caracter cultural, social şi economico-gospodăresc. A predat întotdeauna lucrul de mână, a crescut viermi de mătase şi s-a ocupat de agricultură. Şi-a întemeiat o gospodărie model. A luat parte la toate colectele pentru ajutorarea săracilor, invalizilor, văduvelor şi orfanilor de război iar cu elevii a curăţat mormintele eroilor, căutând să dezvolte în sufletul lor dragostea de neam şi de ţară. A lucrat mult pentru păstrarea frumoaselor datini şi obiceiuri strămoşeşti. A colectat plante medicinale şi a învăţat femeile din sat întrebuinţarea lor. Pentru aceasta, în anul 1943, Inspectoratul Şcolar Roman i-a acordat insigna de aur clasa I. A ţinut cursuri practice cu sătencele pentru pregătirea diferitelor conserve pentru iarnă, ajutându-le să-şi organizeze gospodăriile şi să-şi îmbunătăţească viaţa. În anul 1942 Ana Teodorescu a realizat o monografie a Şcolii Ruginoasa. Şi-a făcut datoria, şi-a făcut pe deplin datoria. Erau vremurile (de mult apuse) când Învăţătorul şi Preotul erau feţele cetăţii întoarse către Dumnezeu.

Doamna învăţătoare Ana Teodorescu şi-a făcut pe deplin datoria, aşa cum au făcut-o şi alţi dascăli ai Şcolii Ruginoasa: Nicolae Apostol, Dumitru Teodorescu, Emil Teodorescu. Ana şi Gheorghe Gânju, Victoria Manoliu, Elvira Găinaru ş.a. *Aceştia sunt învăţătorii care s-au perindat la Şcoala din Ruginoasa. Posteritatea va scoate în evidenţă pe fiecare cu partea ce a contribuit întru ridicarea satului. La Judecata de Apoi, va trebui să dea fiecare socoteală de felul cum şi-a întrebuinţat talentul*, scria fostul director al şcolii, învăţătorul Gheorghe Gânju. La judecata noastră de azi, doamna Învăţătoare Ana Teodorescu a primit calificativul Foarte Bine pentru că „şi-a făcut pe deplin datoria".

Prof. înv. primar
Maria-Daniela CIURARU
Şcoala Gimnazială „Nicolae Apostol"
Ruginoasa, judeţul Neamţ

Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii

Rememorări nemţene

Iaşi (1920). Cu Ion Pas, a condus revistele „Cuget liber" şi „Umanitarismul" (1927-1930). Debut în Ziarul „Dimineaţa" (1912). În 1947, se stabileşte la Montevideo, unde va înfiinţa Editura „Humanidad". Cărţi: „Triumful nefiinţei. Fantezii"; „Sonetele nebuniei"; „Soare-Răsare"; „Literatura, războiul şi era nouă"; „Coloana printre ruini"; „Umanitarismul şi Internaţionala Intelectualilor"; „Principiile umanitariste"; „Petru Arbore"; „Melodiile tăcerii"; „Glasuri în surdină"; „Drumuri în spirală"; „Internaţionala pacifistă"; „Peregrinări europene"; „Prieteniile lui Miron"; „Europa cea tânără"; „Eseuri despre iudaism"; „Ultimele poeme"; „Romain Roland şi Uniunea Sovietică"; „Eros în al treilea Reich"; „Sud-America"; „Despărţirea ce uneşte"; „Últimos poemas" ş. a.

■ 4/1900 – n. **Marcu Nadler**, la Buhuşi (d. 29. 01. 1971, Piatra-Neamţ), doctor în medicină. Absolvent al Facultăţii de Medicină din Bucureşti (1927), cursuri de specializare în Franţa (1933). Medic al Fabricii de Postav din Buhuşi (până în 1949), medic al Spitalului din Piatra-Neamţ (1950-1969). Medic-şef al Staţiunii Slănic-Moldova şi medic director al Spitalului de Copii din Păstrăveni. Membru al S. Ş. M. din România.

■ 9/1936 – n. **Coralia-Letiţia Bunghez**, la Bâra, Neamţ, profesoară, publicistă. După efectuarea studiilor: generale şi liceale la Roman şi Iaşi (1943-1954), a urmat cursurile Facultăţii de Filologie-Istorie-Filozofie a Universităţii „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi (1954-1958). A predat la Şcoala Generală din Stăniţa şi la Şcoala Medie Săbăoani, Judeţul Neamţ, la licee din Bacău şi din Piatra-Neamţ. A debutat editorial, în 2003, cu lucrarea monografică „Colegiul Naţional «Petru Rareş» – File de istorie (1969-1999)", urmată de „Pasiune şi culoare – Convorbiri cu Iulia Hălăucescu", 2007 şi „Muzeul de Artă «Iulia Hălăucescu", cap. în „Tarcău – Studiu monografic", 2012. La mulţi ani, doamna profesoară!

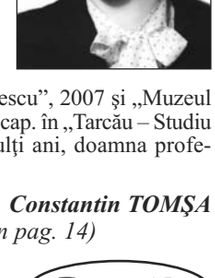

Constantin TOMŞA

(continuare în pag. 14)

Repere ale istoriei proiectelor pe teme de mediu din şcoală

(urmare din nr. 174)

4. Organizarea a două tabere de instruire la Durău a câte 5 zile/4 nopţi, fiind antrenaţi 60 participanţi (50 elevi şi 10 însoţitori).

5. Organizarea a două excursii în Delta Dunării a câte 6 zile/5 nopţi, fiind antrenaţi 60 participanţi (50 elevi şi 10 însoţitori).

Rezultate, Monitorizare, Evaluare

– 2000 de elevi participanţi la cursurile de informare, educare şi conştientizare;

– 15000 de locuitori ai localităţilor din jurul masivului Ceahlău, incluse în proiect, informaţi şi sensibilizaţi în ceea ce priveşte importanţa protecţiei mediului;

– 7 bannere cu mesaje ecologice amplasate la şcolile incluse în proiect;

– 10 acţiuni de igienizare şi ecologizare a mediului în localităţile vizate şi în zonele în care s-au organizat taberele şi drumeţiile;

– 2 comunicate de presă – de lansare şi de închidere a proiectului;

– 6 apariţii în mass media scrisă – 6 pagini duble cu articole în ziarele locale („Monitorul de Neamţ şi Roman” şi „Ceahlăul”);

– 1 website al proiectului care va fi actualizat permanent;

– revista proiectului, în 2 numere a câte 500 exemplare, pe teme ecologice;

– 1 calendar pe teme ecologice, 500 exemplare;

– 4 suporturi de curs;

– Materiale inscripţionate cu logo-ul proiectului – 500 tricouri şi 500 şepci – 2500 pixuri, 120 rucsacuri, 120 hanorace;

– 4000 de pliante şi 2000 broşuri;

– DVD-uri ale proiectului – 400 bucăţi.

– Din punct de vedere ecologic, activităţile realizate au determinat manifestarea atitudinii de înţelegere a problemelor mediului înconjurător. Toţi elevii din grup, dar şi alţi elevi ai şcolilor care ulterior s-au ataşat grupului, au dovedit interes şi curiozitate pentru cunoaşterea aspectelor negative ale poluării mediului şi înlăturarea lor.

– Din punct de vedere psihologic, rezultatele s-au concretizat în dezvoltarea empatiei, a colaborării, a lucrului în echipă, a dezbaterii, a spiritului de investigaţie, a capacităţii de argumentare privind combaterea poluării mediului înconjurător.

– Din punct de vedere pedagogic, s-a constatat crearea unui climat bazat pe încredere, pe participare, precum şi dezvoltarea abilităţilor de investigaţie a problemelor mediului. Evaluarea activităţilor a vizat două componente: evaluarea elevilor implicaţi în desfăşurarea proiectului şi elaborarea unui raport privind combaterea poluării mediului şi evaluarea proiectului a efectelor pe care le-a avut acesta asupra comunităţii, a atitudinii faţă de natură.

– Din punct de vedere social, efectele sunt bivalente, realizându-se un transfer al cunoştinţelor dobândite, atât în plan intern, prin valorificarea cunoştinţelor în cadrul activităţilor şcolare, cât şi în plan extern prin identificarea calităţii mediului, necesare unei vieţi sănătoase, prin înţelegerea relaţiei dintre om şi mediu, a interdependenţei dintre calitatea mediului şi calitatea vieţii.

Profesor Cornel DUCULESCU,
Directorul Şcolii Gimnaziale Bicazu Ardelean

Mărţişoare de Pipirig

● Cuvântul „mărţişor” este de origine latină, „martius” fiind însăşi denumirea lunii martie. La noi, obiceiul este răspândit în toate regiunile ţării şi începe la 1 martie, zi pe care tradiţia populară o asociază cu prima „babă” Dochia, din seria celor nouă ale lunii.

În timpurile străvechi, mărţişorul românilor consta într-o monedă de aur sau argint, care era legată la gâtul copiilor cu un fir roşu şi alb, din aţă răsucită. Era credinţa că purtarea acestui obiect aduce noroc şi fereşte de rele. Fetele purtau şi ele mărţişoare din monede, până la înflorirea trandafirului.

Cu timpul, ziua a opta a lui Mărţişor a fost transformată într-o adevărată sărbătoare a femeii căreia i se

recunoaşte şi apreciază inestimabilul ei statut, cel de purtătoare de viaţă. Iubitoare şi sensibilă, femeia este echilibrul familiei, este un adevărat păstrător al credinţei şi al dragostei. Elogiată parcă mai mult decât oricând în această zi, femeia este de fapt primăvara vieţii. Mărţişorul oferit de 1 şi de 8 Martie este un gest de preţuire, de mărturisire a dragostei ca într-un sărut de întâmpinare a primăverii.

● Având aceste convingeri, elevii Liceului Tehnologic „Ion Creangă” din Pipirig au organizat o expoziţie cu felicitări din materiale textile care însoţesc mărţişorul.

Imaginaţia copiilor a prins aripi, iar îndemânarea lor a pus-o în practică. Originalitatea este cuvântul care ar putea defini strădania, munca şi perseverenţa celor care au participat la acest proiect. Gazda expoziţiei este biblioteca şcolară, unde, zilnic, vin copii din clasele mici să privească, să admire, să compare şi să trăiască bucuria lunii martie. Elevele care au confecţionat felicitările au participat cu pasiune, dragoste şi interes într-o activitate relaxantă, trăind bucuria ca din mâinile lor să se nască „poveşti” de martie, o adevărată galerie de frumuseţi, de suflete împletite cu textele.

Tuturor doamnelor şi domnişoarelor, raze calde în suflet din preaplinul iubirii.

Mădălina FILIP, clasa a X-a A
Profesor îndrumător,
Niculina ARSENESCU;
Bibliotecar,
Constantin ARSENESCU

Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii

(urmare din pag. 13)

■ 10/1985 – n. **Andreea-Raluca Nantu**, la Roman, poetă, este absolventă a Colegiului Naţional „Roman-Vodă” din localitatea natală, profil istorie-ştiinţe sociale (2004). S-a numărat printre premianţii ediţiei I a Festivalului Naţional de Poezie „Nicolae Drăgan”, de la Galda de Jos (6-7. 11. 2010), la care au participat 149 de concurenţi, când i s-a acordat Premiul Revistei „Discobolul”, în timp ce soţul ei, Gabriel-Codruţ Berceanu, a primit Marele Premiu. Este autoare a două cărţi de versuri care au reţinut atenţia criticii literare.

■ 12/1995, d. **Dumitru Almaş**, la Bucureşti. Dumitru Ailincăi), istoric, scriitor (n. 19. 10. 1908, Negreşti, Neamţ; v. fişa lunii octombrie.)

■ 13/25/1875 – n**. Socrat D. Lalu**, la Piatra-Neamţ (d. 15. 02. 1944, Bucureşti), profesor universitar, doctor în medicină (1898) şi în ştiinţe. A urmat Şcoala Primară Nr. 1 din Piatra-Neamţ, Institutele Unite din Iaşi, Facultatea de Medicină (Sorbona) şi Collège de France. A lucrat în diverse clinici. Întors în ţară (1913), va fi profesor la Universitatea din Iaşi, transferat la Bucureşti (1920). A publicat „Epilepsia

Rememorări nemţene

experimentală prin creşterea concentraţiei moleculare a sângelui” „Reglarea osmotică a lichidelor interne la echinoderme”, la Paris. În ţară: „Lecţie de deschidere la Facultatea de Medicină din Iaşi”; „Revista Ştiinţelor Medicale”; „În chestiunea specialităţilor farmaceutice. Reflecţiile unui medic”, „Diverse” I-II, ce conţin „alocuţiuni alese şi elogii pentru profesorii noştri şi pentru cei străini”. Cetăţean de Onoare, post-mortem, al Municipiului Piatra-Neamţ.

■ 18/1947, n. **Emil Nicolae** (pseud. Emanuel Nadler), la Bacău, scriitor, publicist, specialist în probleme de patrimoniu cultural, ziarist, critic de artă, membru al U. S. A absolvit Liceul „Calistrat Hogaş” din Piatra-Neamţ, Facultatea de Filologie din Iaşi. Stabilit la Piatra-Neamţ în 1950. Debut publicistic în „Ceahlăul” (1968), editorial: „Cerul în apă” (1970). Colaborări, cu versuri, studii, cronici literare, eseuri, recenzii şi traduceri, la numeroase publicaţii din ţară şi străinătate. Scrieri: „Poetul adormit în dragoste”, „Rostirea unui fluture-n lumină”, „Studii / Confesiuni / Capricii”, „Psihodrom”, „Femeia şi femela”, trilogia „Omul de hârtie”, „Mortul perfect” şi „Paranoima”. „Victor Brauner – la izvoarele operei”,

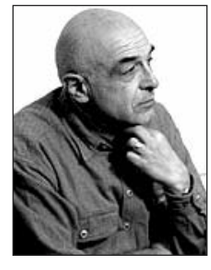

→

Teorii despre managementul şi evaluarea performanţei organizaţiilor

Din munca unui doctorand

Definiţii comparative ale evaluării

Conform DEX:

EVALUARE = s.f, Acţiunea de a evalua şi rezultatul ei; socoteală, calcul; apreciere, preţuire.

A EVALUA = vb., A determina, a stabili preţul, valoarea, numărul, cantitatea etc.; a calcula, a socoti. A preţui, a estima. Din fr. Évaluer.

Conform Dicţionarului de resurse umane şi managementul personalului, englez – român, 2001 (A. Ivanovici, P.H. Collin):

TO APPRAISE = vb., a stabili, a estima sau a calcula valoarea unui lucru.

APPRAISAL = s.f, estimarea valorii unei persoane sau a unui lucru;

- appraisal interview – interviu în care managerul (the appraiser – cel care apreciază) discută cu angajatul (the appraisee – cel apreciat) despre rezultatele activităţii sale;
- group appraisal – apreciere a unui angajat de către un grup de alte persoane;
- performance appraisal – estimare a calităţii activităţii unui angajat;
- staff appraisal – raport al activităţii fiecărui membru al personalului.

TO ASSESS = vb., a estima, a stabili, a impune, a evalua.

ASSESSMENT = s.f, estimare, evaluare a unei persoane sau a unui lucru;

- character assessment – evaluarea personalităţii unui angajat;
- performance assessment – evaluarea calităţii unei persoane la locul de muncă;
- performance-based assessment – evaluare a cunoştinţelor şi capacităţilor unui angajat, de care dă dovadă în activitatea pe care o depune;
- staff assessment – raport asupra modului în care membrii personalului îşi desfăşoară activitatea;

- assessment center – loc special care evaluează calităţile unui grup de angajaţi trimişi de către firma lor;
- assessor – persoană care evaluează pe cineva.

TO EVALUATE = vb., a evalua.

EVALUATION = s.f., evaluare.

- job evaluation – a examina mai multe locuri de muncă diferite din cadrul unei companii pentru a vedea ce aptitudini şi calificări sunt necesare pentru a le îndeplini;
- evaluator – persoană care se ocupă de o evaluare.

Evaluarea performanţelor – dinamica conceptului

Performanţa organizaţională constă în rezultatele pe care le obţine organizaţia, aceste rezultate fiind măsurate faţă de obiectivele organizaţionale; managementul performanţei este ceea ce fac organizaţiile pentru a avea mai mult succes şi pentru a se poziţiona în faţa concurenţilor.

„Performanţa înseamnă atât comportamente, cât şi rezultate. Comportamentul emană de la performer şi se transformă din noţiune abstractă în acţiune concretă. Nefiind doar instrumente de obţinere a unor rezultate, compotamentele sunt, prin ele însele, şi rezultate – produsul efortului fizic şi cerebral depus pentru executarea sarcinilor – şi pot fi judecate aparte de rezultate.” (Brumbach, G. B. (1988) „Some ideas, issues and predictions about performance management”, Public Personnel Management, Winter: 387–402). În anul 1997, autorul de seamă A. Cole ne dă o idee despre ceea ce înseamnă evaluarea performanţei: „noţiunea de evaluare a performanţei se referă de obicei la evaluarea activităţii cadrelor sau a managerilor, nu la cea depusă de muncitori”.

Recent, în lucrarea „Managementul resurselor umane – Ghid practic” apărută în anul 2005, profesorul N. Pânişoară ne prezintă evaluarea performanţelor în organizaţie ca un aspect important al managementului resurselor umane, deoarece prin evaluare trebuie înţeleasă natura dinamică a dezvoltării profesionale şi totodată să percepem dezvoltarea profesională ca pe un proces continuu, şi nu „ca un simplu eveniment” produs în viaţa angajatului. N. Pânişoară atribuie procesului de evaluare şi caracterul complexităţii, astfel: „trebuie să ne închipuim că orice poate fi evaluat – chiar şi evaluarea poate fi evaluată”. Ş. Stanciu (2003, 219) – ne defineşte evaluarea performanţelor „ca o acţiune, proces sau activitate cognitivă” prin care performanţa unei persoane este raportată la un standard prestabilit precum şi cu reprezentarea sa mentală, propriul sau sistem de valori sau cu propria sa concepţie privind performanţa obţinută”.

În dinamica sistemului de învăţământ preuniversitar, la nivel naţional şi european, ideea centrală este cea privind aplicabilitatea managementului performanţei şi evaluarea performanţei, adecvate domeniului.

Bibliografie:

- Prof. Univ. Dr. Silvia Avasilcăi, Managementul Performanţei, Suport de curs;

- Lector Univ. Dr. Carmen Novac, Evaluarea Performanţei Angajaţilor, Note de curs.

Gabriela Livia CURPĂNARU,
profesor metodist al CCD Neamţ

Pagini coordonate de Niculina NIŢĂ – profesor metodist la CCD Neamţ

Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii

„Patimile după Victor Brauner”, „Cearcăn – poeme”, „Poezia nu e decât slăbiciunea artei. Cu 6 deSemne şi o copertă de Dinu Huminiuc”, „Autres caprices”, grafică, Dumitru D. Bostan. La mulţi ani!

■ 19/1958 – n. **Gheorghe Cuciureanu**, la Piatra-Neamţ, cadru didactic, artist plastic, absolvent al Institutului „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca, predă la Liceul de Artă „Victor Brauner” din Piatra-Neamţ. Debut expoziţional (1975). În 1998, emigrează în Canada. Burse în Germania şi S. U. A. A elaborat studiul „Interferenţele spaţiului folclorico-bizantin românesc cu spaţiul ritualo-magic al indienilor din Vestul S. U. A.”. A participat la: Expoziţia Naţională de Design (mai 1990), Expoziţii personale, în ţară: Galeriile de Artă din Râmnicu-Vâlcea (1992), Galeriile de Artă „Lascăr Vorel” (1994) şi în străinătate (Personal Ar Exhibition - Youth Center, 1975; Flers, Atelier 7, Franţa, 1993; Saint Georges, Franţa, 1993; Primăria din Almere, Olanda, 1996; Los Angeles, 1997; Torrance, California, 1997 ş. a..). Decoraţiuni murale la Capela „Saint Georges” (Franţa) şi designul interior la Banca „Cozla” din Piatra-Neamţ.

■ 20/1925 – n. **Eugen Vasiliu**, la Piatra-Neamţ

Rememorări nemţene

(d. 28. 05. 1970, Bucureşti), arhitect, absolvent al Liceului „Petru Rareş”, numele său fiind înscris în cartea de onoare a şcolii; al Facultăţii de Arhitectură (cu media 10). Cursuri de documentare în Italia, Germania, Cehia, Suedia, Polonia şi URSS. Arhitect pe diverse şantiere: Bicaz, Galaţi, Bucureşti, Argeş, în Comisia Monumentelor Istorice, profesor la Liceul de Arhitectură din Bucureşti. Colaborator cu articole şi studii în reviste de specialitate din ţară şi din străinătate.

■ 24/1938, n. **Mihai Agape**, la Sălăgeni-Groşeşti, Iaşi, artist plastic, prozator. Studii: Şcoala Medie Tehnică de Energie Electrică Iaşi, Şcoala Populară de Artă, Facultatea de Arte Plastice, Iaşi; debutează cu o expoziţia la Casa Universitarilor (1969). Se transferă la Piatra-Neamţ, deschide prima expoziţie personală la Casa de Cultură (1970), participă la toate expoziţiile organizate de Filiala U. A. P.. Este membru U. A. P. (2001). Debut în literatură cu un volum de proză (2012). Numeroase expoziţii în Piatra-Neamţ şi în ţară. Participă la taberele de creaţie organizate în Judeţul Neamţ şi la expoziţiile şi saloanele de artă fotografică naţionale şi internaţionale. Premii la: Expoziţia

(continuare în pag. 16)

Note de lectură

„REMEMORĂRI TARDIVE”

de Constantin GRASU

Cu toate că profesorul doctor Constantin Grasu, nume cunoscut în lumea ştiinţifică universitară a specialiştilor în geografie-geologie, îşi avertizează potenţialii cititori, prin intermediul unui şapou postat pe coperta IV a noii sale cărţii („Rememorări tardive”, Editura Universităţii „Alexandru Ioan Cuza” din Iaşi, 2014), cum că aceste pagini „nu sunt nici pe departe rodul unor virtuţi de narator”, în cele ce urmează, vom încerca să-l contrazicem, afirmând în oarece cunoştinţă de cauză, că textele ce alcătuiesc acest volum au o vădită „atingere” cu literatura.

Deşi conţinutul cărţii este eterogen, dacă avem în vedere cuprinsul, două părţi aparent fără o temă comună: I. – „Oameni, fapte, locuri”, în care sunt prezentate personalităţi ale vieţii ştiinţifice şi diverse instituţiile în care şi-au desfăşurat activitatea, şi II. – „Impresii de călătorie”, un fel de jurnal, după lectură, cititorul va constata că titlul cărţii se justifică.

Prima parte a cărţii este un puzzle prin care se realizează, în final, o imagine convingătoare a unei părţi din viaţa ştiinţifică românească – aceea referitoare la geologie – prin prezentarea în diferite ipostaze şi în diferite momente ale vieţii, o galerie a celor mai importante personalităţi din domeniu, de la colegi din studenţie, la colegi de serviciu de la Staţiunea „Stejarul”, Neamţ, până la înalte somităţi – membri ai „Catedralei Ştiinţei Româneşti”, cum numeşte Constantin Grasu, Academia Română.

Astfel, sunt prezentate şi omagiate personalităţi precum: Atanasiu, Grigore Cobălcescu, „savantul şi cărturarul I. Simionescu”, academicianul Mircea Savul, „întemeietorii şi slujitorii şcolii geologice ieşene”, savantul entomolog Aristide Caradja, academicianul Neculai Marcovici, Radu Dimitrescu, Mircea Săndulescu, prof. dr. doc. Ion Gugiuman, prof. Constantin Martiniuc, profesorul Vasile Ionescu, „Conu’ Vasile”, cum îl numeau apropiaţii, profesorul Liviu Ionesi, prof. dr. Ilie Turculeţ, prof. dr. Ion Mârza, Grigore Alexandrescu, dr. Mihai Ciobanu, întemeietor şi director al Muzeului de Ştiinţe Naturale din Piatra-Neamţ, ş. a.

Mai are în vedere şi alte personalităţi din „Tarcăul natal”: preotul Gheorghe Verşescu (autorul „Monografiei Comunei Tarcău”, carte

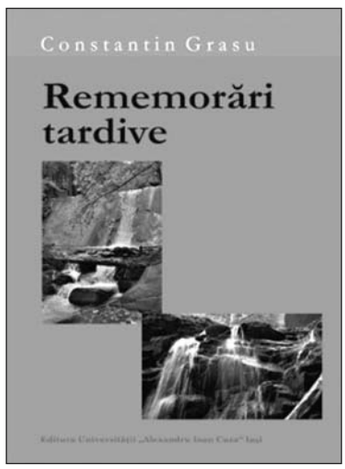

ce a atras atenţia „celor mai de seamă personalităţi ale vremii şi chiar a Academiei Române”), Mihai Anania (unul din primii şefi de Ocol din Tarcău, „care, pe la 1900, a scris cea mai bună lucrare despre plutărit pe Bistriţa”), Constantin Turcu („care a dat o descriere documentară şi detaliată a fabricilor de praf de puşcă” de la Tarcău), Dimitrie Hogea („care a relatat cu amănunte odiseea deschiderii primei şosele Piatra-Neamţ – Vatra Dornei”), precum şi pe artiştii plastici Elisabeta Benedek, Dumitru Bezem ş. a.

Acestora le sunt alăturate nume de mare prestigiu din domeniul literaturii (Octavian Paler, Nicolae Labiş, Mihail Sadoveanu, Eugen Simion ş. a.), spre surprinderea cititorului; toţi cei prezentaţi fiind selectaţi de Constantin Grasu pe baza unui singur principiu: contribuţia lor la „cunoaşterea străbunului pământ românesc”.

După propria mărturisire, această carte are la bază multă judecată: „Am îndrăznit, nu de puţine ori, să ne încercăm condeiul, rememorând unele fapte de viaţă legate de foştii noştri dascăli, colegi, colaboratori sau simpli amici pe care destinul ni i-a adus, de-a lungul anilor, în cale”. Prin aceste portrete, autorul oferă tinerilor modele demne de urmat, dacă vor avea şansa întâlnirii cu această carte.

Cu un farmec aparte şi demne de reţinut sunt inserţiile ce alcătuiesc o bogată paletă de „ziceri”, de la anticii greci şi romani (Euripide, Cirus ş.a.), la renascentişti şi contemporani – o zestre livrescă de invidiat a autorului, cel care, pe cei care l-au cunoscut de-a lungul anilor, i-a uimit.

Demne de menţionat sunt şi cele patru texte ce alcătuiesc partea a doua a cărţii – „Impresii de călătorie”– rod al unor excursii ale autorului pe diverse meridiane ale lumii, şi, desigur, bogatul „album de călătorie” alcătuit din peste cincizeci de imagini fotocolor, realizate de autor şi de fiul acestuia, Cătălin Grasu.

Cele trei cărţi ale sale („Vacanţe ratate”, 2005; „Vacanţe recuperate”, 2007; „Rememorări tardive”, 2014), deşi nu ocolesc menţiunile ştiinţifice, specifice breslei din care face parte autorul, aparţin mai mult beletristicii, în mod deosebit, memorialisticii, scrise pe baza propriului crez, exprimat, cu oarece „reticenţă”, şi în această a treia carte: „Pentru un asemenea demers, credem noi, este nevoie de talent, iar ca imbold, de un anume romantism, o oarecare nostalgie şi sensibilitate pentru ceea ce a devenit trecut şi, pe lângă conştiinţa responsabilităţii, şi de o detaşare în judecarea evenimentelor trăite, în judecarea semenilor, dar şi a propriei sorţi.”

Fără a ştirbi cu nimic din valoarea cărţii, aşa cum am făcut şi cu celelalte cărţi ale lui Constantin Grasu, şi cum obişnuim în recenziile noastre, pentru autor, dar, mai ales, pentru cititorii acestor rânduri, din dorinţa de a contribui la folosirea cât mai corectă a limbii române, în spiritul celor mai recente norme („Dicţionarul ortografic, ortoepic şi morfologic al limbii române” ed. II, Univers Enciclopedic, 2014), menţionăm câteva nereguli strecurate şi acum: scrierea pronumelor de politeţe („Domniei Sale” şi nu „domnia sa” sau „Domniei sale”), a substantivelor proprii compuse („Valea Bistriţei”, nu „valea Bistriţei”; „Ţinutul Neamţ”, nu „ţinutul Neamţului”), scrierea numelor de instituţii (toate cuvintele componente cu majusculă: de ex., Staţiunea de Cercetări Biologice, Geologice şi Geografice „Stejarul”), nu şi de compartimente („Catedra de geografie” şi nu „Catedra de Geografie”; „Laboratorul de acvacultură”, nu „de Acvacultură”), scrierea numelor de persoane aşa cum se scriau în vremea lor (Ion Ionescu dela Brad, nu de la Brad), evitarea pleonasmului (de felul „urmând până la urmă”), evitarea unor construcţii de felul „aveam să venim” ş. a.

Constantin TOMŞA

Rememorări nemţene

(urmare din pag. 15)

Interjudeţeană Botoşani (1975) şi la Bienala „Lascăr Vorel” (1999).

■ 25/1925, n. **Gheorghe A. M. Ciobanu**, la Roman, profesor, scriitor, autor a numeroase studii, eseuri şi cronici muzicale, literare şi de artă, monografii. A absolvit Liceul „Roman-Vodă” şi Facultatea de Drept (1949) şi a predat în învăţământ până în 2002. A început, pe la 10-11 ani, să scrie versuri, pe la 14-15 ani, să scrie proză, preocupat de „Problema biologică pe Marte” (un mic studiu, la 17 ani), a elaborat planuri pentru lucrări ştiinţifice: „Noţiuni de astrofilosofie”, „Structura fundamentală a Universului” ş. a. A publicat peste 1000 de eseuri în reviste de cultură, eseuri adunate ulterior în volum. Cărţi: „Monografia Liceului Roman-Vodă”, „Locul şi spiritul – Valori artistice din Roman”, „Irimescu, între statornicie şi zbor”, „Scrieri”, I-V, „Primii fiori (scrieri din adolescenţă)”, „Mileniul Trei pe portativ”, „Normativul juridic”, „«Mioriţa» – mit triadic”, „Modelarea”, „Portrete printre rame”, „Mecena, medic, misionar, Teodorescu”. La mulţi ani, domnule profesor!

■ 27/1950, n. **Gheorghe Simon**, la Agapia, profesor, a absolvit Liceul „Ştefan cel Mare” din Târgu-Neamţ, apoi Facultatea de Litere din Iaşi (1975), fiind numit profesor de limba franceză la Şcoala „Nicolae Grigorescu” din Agapia, unde este şi în prezent. A fost unul dintre membrii fondatori şi redactor-şef adjunct ai Revistei „Opinia studenţească” (1974-1975). Debut cu poezie în Ziarul „Ceahlăul” (1969), editorial, cu „Fulgere captive”, poeme (1984). Pentru eseu, a fost apreciat cu premii ale revistelor „Luceafărul”, „Ateneu”, „Tribuna”, „Antiteze”. Membru al U. S. din România şi membru al Asociaţiei Europene „François Mauriac”, la colocviile căreia participă. Cărţi: „La quête sans conquête”, eseu, Franţa, 1994; „Viaţa după Iisus”, „James Joyce, une lecture roumaine”, 1996; „Duminica absenţelor”, „Ardere de tot”, „Sylvie Germain ou la trenscendance du silence”, Franţa, 2012, „Amin Agapia”, „Fractalia”. La mulţi ani!

→

Lecţia de educaţie fizică la clasa pregătitoare

(…) Educaţia fizică a fost inclusă de foarte puţin timp la clasa pregătitoare unde activează copii cu vârste cuprinse între 6 şi 7 ani. Această vârstă obligă profesorul să adapteze toate mijloacele şi metodele folosite în instruirea copiilor de vârstă mai mare la vârsta copiilor corespunzătoare clasei pregătitoare. Trebuie să se ţină seama de nivelul de dezvoltare morfofuncţională precum şi de sex, volumul şi intensitatea mijloacelor de instruire şi de conţinutul lecţiei de educaţie fizică. (…)

Educaţia fizică este un proces instructiv-educativ care urmăreşte formarea, cultivarea, creşterea capacităţilor de efort şi dezvoltare fizică armonioasă. Lecţia de educaţie fizică este cea care asigură învăţarea unor deprinderi de bază specifice obiectului fără să se ajungă la perfecţionare. Ce învăţăm în lecţia de educaţie fizică a celor mici? În primul rând, trebuie avute în vedere cerinţele specifice de bază:

1. Să ai o bună stare de sănătate pentru a putea efectua eforturi, chiar şi cele moderate;

2. Să ai un echipament adecvat pentru această activitate;

3. Să existe un spaţiu special amenajat pentru practicarea exerciţiilor fizice, având condiţii de siguranţă;

4. Să existe condiţii optime de igienă pentru desfăşurarea activităţilor.

Considerând că îndeplinim condiţiile de mai sus, putem spune că, în primul rând, învăţăm să ne mişcăm organizat şi ordonat. Dacă la alte obiecte, copiii stau în bănci, are fiecare locul său, la educaţie fizică nu există un loc stabil al fiecăruia. Cu toate acestea, lecţia trebuie să se desfăşoare ordonat, altfel, aceasta nu ar avea nicio eficienţă. Din acest motiv, vom învăţa diferite poziţii, mişcări executate pe loc, deplasări individuale şi în grup, formaţii. Tot în cadrul obiectivului de mişcare ordonată putem include şi respectarea regulilor în desfăşurarea jocurilor dinamice, ştafetelor şi jocurilor sportive. Regulile stabilite trebuiesc repetate şi respectate, altfel, lecţia nu decurge normal şi se produc accidentări, ceea ce determină ineficienţă, pierdere de timp, insatisfacţie.

Învăţăm deprinderi motrice care ne sunt folositoare în toate ipostazele vieţii cotidiene (mers, alergare, sărituri, căţărare, târâre, transport de greutăţi). Învăţăm de asemenea, deprinderi specifice diferitelor discipline sportive ca: gimnastică, atletism, jocuri sportive, baschet, fotbal, handbal, tenis, volei etc. Tot în lecţia de educaţie fizică ne dezvoltăm calităţile fizice (viteza, îndemânarea, forţa şi rezistenţa) necesare pentru viaţa de zi cu zi sau pentru a putea executa o serie de deprinderi din disciplinele sportive (mai târziu).

Înainte de a începe ora de educaţie fizică trebuie să ne gândim de fiecare dată cu cine facem ora şi câţi ani au aceşti copii. La primele ore, elevii manifestă o lipsă aproape totală de orientare şi nu înţeleg ce se face la educaţie fizică, dar presupun că în această oră se joacă cu mingea.

Profesorul trebuie să manifeste mult tact pedagogic, bunăvoinţă, răbdare, să vorbească pe înţelesul lor şi să caute să le fie plăcut. Explicaţia şi demonstraţia necesită să fie permanente. La pregătirea aparatului locomotor, exerciţiile folosite să fie simple, numărul de repetări să fie mic şi de intensitate scăzută. Se fac corectările necesare pentru mişcarea corectă a segmentelor corpului precum şi amplitudinea mişcărilor.

La 6-7 ani, amplitudinea şi mobilitatea sunt mari datorită caracteristicilor morfologice. Se pot executa cu uşurinţă răsuciri, îndoiri, aplecări, pendulări, fandări. La gimnastică se pot executa cu uşurinţă chiar şi unele elemente din gimnastica acrobatică la care nu trebuie multă forţă. Trebuie subliniat faptul că elevii nu cunosc sentimentul de frică şi pericol.

O parte din copiii care locuiesc la curte sunt mai robuşti şi mai îndemânatici în executarea mişcărilor şi acţiunilor din ora de educaţie fizică. Simţul curajului şi al aprecierii este mai dezvoltat.

În veriga III şi IV se poate rezolva tematica lecţiei prin efectuarea jocurilor dinamice, întrecerilor şi ştafetelor. Dimensiunea competitivităţii împinge copiii în efectuarea efortului cu uşurinţă, spre depăşirea oboselii.

Pauza are un rol important în efortul fizic, pe parcursul orei. Numărul mai mare de pauze, până aproape de revenire, face ca elevul să nu simtă efectul oboselii şi să-şi păstreze plăcerea şi dragostea pentru ora de educaţie fizică.

Concluzii

1. Dezvoltarea morfofuncţională a copiilor de vârsta 6-7 ani constituie factor limitativ în efectuarea exerciţiilor fizice şi a efortului fizic;

2. Practicarea exerciţiului fizic în ora de educaţie fizică ajută la funcţionarea optimă a aparatului locomotor (muşchi, articulaţii şi oase);

a. Obţinerea unui corp armonios şi sănătos;

b. Creşterea capacităţii de efort fizic a organismului;

c. Creşterea calităţilor motrice: viteză, forţă, rezistentă, mobilitate, îndemânare;

d. Îmbunătăţirea respiraţiei şi creşterea capacităţii vitale;

e. Îmbunătăţirea activităţii cardiace şi creşterea activităţii inimii de adaptare la efort.

3. Explicaţia şi demonstraţia au un rol foarte important în parcursul orei de educaţie fizică;

4. Jocurile dinamice, ştafetele, jocurile sportive cu reguli simplificate constituie mijloacele principale în atingerea obiectivelor propuse;

5. Pauzele, volumul şi intensitatea au un rol deosebit în parcursul efectuării efortului fizic. Totul trebuie adaptat la vârsta copiilor (6-7 ani).

6. Pentru evitarea accidentărilor sub toate formele, atenţia profesorului trebuie să fie deosebită;

7. Se poate lucra şi diversificat, pe sexe, cu volum, repetări, intensitate, pauze diferenţiate;

8. Profesorul trebuie să-şi câştige simpatia copiilor, astfel îşi poate uşura munca;

9. Pentru că nu există notificare, încurajările şi acordarea de recompense au o importanţă foarte mare în stimularea participării copiilor în ora de educaţie fizică. (***N.R.*** *din lipsă de spaţiu, am renunţat la consideraţiile teoretice şi bibliografia temei, păstrând din text doar referirile privind posibila optimizare a orelor de educaţie fizică la clasa pregătitoare)*

Prof. Daniela POPA,
Şcoala Gimnazială Nr. 5
Piatra-Neamţ

Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii ❒ Arte şi meserii

Rememorări nemţene

■ 28/1933 – n. **Gheorghe Amaicei**, pe Valea Cracăului, profesor, preşedinte al Asociaţiei Învăţătorilor din Judeţul Neamţ (din 1995). Absolvent al Şcolii Normale de Băieţi „Gheorghe Asachi" din Piatra-Neamţ, al Facultăţii de Matematică din Iaşi. Cariera didactică: la Şcoala Medie Bicaz şi Şcoala Nr. 3, Piatra-Neamţ, i-a fost încununată de succese profesionale: grade didactice (II şi I), titlul de profesor evidenţiat, preşedinte al Comisiei Judeţene pentru Organizarea Olimpiadelor Şcolare. A lucrat ca metodist la Casa Corpului Didactic, colaborator al revistelor „Gazeta de matematică", „Preocupări didactice", „Cărţi matematice", „Apostolul". Alături de dr. Gheorghe Iacomi, a înfiinţat Asociaţia „Prietenii Ceahlăului" (1980). După 1989, împreună cu alţi învăţători, a căutat prin arhive, a adunat acte, a întocmit dosare şi a reînviat Asociaţia Învăţătorilor din Judeţul Neamţ şi, odată cu ea şi prin ea, au redobândit cele două imobile ale dascălilor din Piatra-Neamţ. La mulţi ani, domnule profesor!

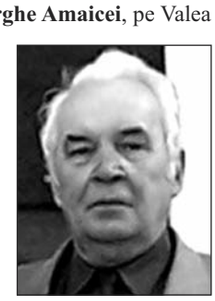

■ 31/1924 – n. **Iulia Hălăucescu**, la Tarcău, Neamţ (d. 18. 12 2007, Piatra-Neamţ), artist plastic, „doamna acuarelei româneşti". A absolvit Liceul de Fete din Piatra-Neamţ, studentă la Academia de Arte din Iaşi, continuă la Institutul „Nicolae Grigorescu", Bucureşti. Membru U. A. P. (1954) Preşedinte al Cenaclului U. A. P. Piatra-Neamţ şi al Filialei Neamţ a U. A. P. (1975-1979. Peste 60 de expoziţii personale (1950-2007): Piatra-Neamţ, Roman şi Iaşi, Botoşani, Bacău, Arad, Târgovişte, Târgu-Mureş, Călăraşi, Mangalia, Medgidia, Suceava, Mamaia, Vaslui. A expus la Saloanele de Grafică şi Pictură de la Bucureşti; în selecţii din străinătate: Praga, Cairo, Damasc, Atena, Moscova, Boston, Bagdad, Istanbul, Beijing, Sofia, Berlin. Retrospective (1984-2000): Bucureşti, Iaşi, Piatra-Neamţ şi în Franţa, la Bayonne şi Saint Pied. Împreună cu Simona Vasiliu-Chintilă a realizat un grafitto la Casa de Cultură din Piatra-Neamţ şi la Hotelul „Roman" din Roman. În anul 2004, s-a inaugurat Muzeul de Artă „Iulia Hălăucescu" din Tarcău.

Dascăli care nu mai sunt:

Prof. Virginia Amaicei

(17. 03.1935 – 24.02.2015)

După absolvirea, în 1967, a Facultăţii de Filologie a Universităţii din Bucureşti, am poposit ca tânăr profesor-filolog, la Borca. Am trăit şi am lucrat acolo, vreme de aproape opt ani. După aceea, alţi vreo cincisprezece ani, am avut, ca inspector şcolar, serioase responsabilităţi în învăţământul preuniversitar nemţean,

de la Ceahlău şi Oniceni, de la Cracăul Negru la Doljeşti şi Stăniţa, de la Pluton – Pipirig la Românii şi Tazlău, de la Dămuc la Secuieni.

În drumeţiile mele în spaţiul geografic şi spiritual nemţean, i-am cunoscut profund pe oamenii sadoveneni „făpturi de mirare, iuţi şi nestatornici ca apele, ca vremea, răbdători în suferinţă ca şi în ierni cumplite, plăcându-le dragostea şi datinile de la începutul lumii, stând în faţa soarelui c-o inimă ca din el ruptă, iubitori de cântec şi de prietenie.” Aşa i-am întâlnit şi pe doamna profesoară Virginia Amaicei şi pe domnul profesor Gheorghe Amaicei, fiinţe alese, atât de necesare şi de vitale nouă, celor de rând, precum îngerii.

Am fost invitat şi la locuinţa lor situată la confluenţa Cuejdiului cu Bistriţa. Ospitalitate şi omenie fără cusur. Comunicativi, sociabili, energici, vrednici, chibzuiţi, mi-au apărut dintru început oameni ai binelui.

Mai târziu, întâlnirile noastre s-au repetat prin mijlocirea distinsei familii Mihaela şi Nicolae Arsenoaia, oameni de elită ai zilelor noastre, rudele lor apropiate.

Profesorii Amaicei n-au avut copiii lor, dar au devenit copiii lor atâţia nepoţi, la a căror bună-creştere au avut o contribuţie sigură şi decisivă. Iar cei doi soţi au cules nu doar roadele ostenelii lor, dar au cunoscut şi bucuriile simple ale vieţii, alături de această mare familie, cu ochii sclipind de vioiciune şi inima mereu deschisă.

Cât priveşte ipostaza de profesoară-filolog a doamnei Virginia Amaicei, aici am avut prilejul de a-i cunoaşte direct prestaţia pedagogică de substanţă, la Casa de Copii-Fete din Piatra-Neamţ şi ca metodistă la Casa Corpului Didactic a judeţului nostru. Mai ales, la Casa de Copii, nu s-a limitat la atribuţiile profesionale stricte, pentru că, într-un orfelinat, instrucţia şi educaţia şcolară sunt de o asemenea complexitate, încât numai cei ce lucrează acolo pot măsura cum se cuvine lucrurile.

A fost cu adevărat sufletul a nenumărate acţiuni pedagogice, de natură să-i ajute pe copiii orfani să uite că n-au părinţi, că părinţii lor sunt necunoscuţi sau foarte departe de ei.

În educaţie, ca şi în viaţa de familie şi cea din comunitate, a înfăptuit totul numai prin muncă şi, mai ales, printr-o rară bunătate şi dragoste. Aceasta este nota caracteristică a firii regretatei dispărute, prin care a învins nevoile, împrejurările şi asprimile vieţii.

Cum spuneam, atât de plină de însufleţire şi de omenie, cum nu-i stau mulţi înainte, sub influenţa şi osteneala sa, prin întreaga bunătate a inimii sale, fete şi băieţi aflaţi la răscruci de drumuri s-au nutrit cu folos din vrednicia şi căldura fiinţei sale. De aceea, atâţia dintre cei pe care i-a ajutat să răzbească în viaţă o iubesc şi o cinstesc.

A fost pătrunsă de sfinţenia vocaţiei sale de profesoară şi de om al lui Dumnezeu. Dragostea şi destoinicia, dragostea adâncă pentru copii şi oameni i-au fost călăuze ale vieţii, iar credinţa curată a ajutat-o să înfrunte toate zăgazurile vieţii. A fost un om frumos.

Vă mulţumim, doamnă profesoară că i-aţi mângâiat pe cei care n-au cunoscut mângâierea, că i-aţi adăpostit pe cei care n-au avut adăpost, că i-aţi hrănit pe cei care au avut nevoie de hrană.

Vă mulţumim că aţi îndrumat spre lumină atâţia copii şi adolescenţi. I-aţi îndreptat către cunoaşterea de sine, către cunoaşterea vieţii virtuoase, către înălţarea spre omenie.

Dar, şi pentru dumneavoastră, doamnă profesoară Virginia Amaicei, cum spunea psalmistul, ca o floare a trecut vremea vieţii.

Dumnezeu să vă primească în Ceruri şi să vă odihnească în pace!

Prof. Gheorghe ŢIGĂU

Suntem alături de colegul şi prietenul Gheorghe Amaicei, la ceas de grea încercare, acum când buna lui soţie, prof. VIRGINIA AMAICEI a trecut la cele veşnice şi transmitem întreaga noastră compasiune şi sincere condoleanţe familiei îndoliate.

Ne rugăm ca Dumnezeu să-i vegheze somnul de veci în Ceruri şi să-i mângâie pe cei rămaşi să o plângă pe Pământ.

În numele membrilor Biroului Operativ al S.L.L.I.C.S. Neamţ şi ai Consiliului Director al Asociaţiei Învăţătorilor Neamţ,

Redactorii revistei Apostolul

Profesorul Mircea Gligor s-a mutat în ceruri

Elevi, părinţi, cadre didactice şi cunoscuţi, întreaga comunitate romaşcană, deplâng moartea fulgerătoare a profesorului de fizică Mircea Gligor. Profesorul a murit miercuri, 25 februarie, în timpul orei de fizică pe care o susţinea la clasa a VI-a. Cadrele medicale sosite la faţa locului nu au mai putut face nimic pentru a-l salva. Doctor în fizică, cu studii postdoctorale în Belgia, profesorul Gligor s-a dedicat şcolii, fiind iubit de elevi şi respectat de colegi.

Profesorul Mircea Gligor s-a născut pe 13 mai 1963, în localitatea Sărmaş, judeţul Mureş. A absolvit Facultatea de Fizică din cadrul Universităţii „Babeş-Bolyai” din Cluj-Napoca, ca şef de promoţie, în anul 1986. Din acelaşi an, a devenit profesor de fizică la Liceul „Roman-Vodă” din Roman. În perioada 1997-2003, şi-a pregătit doctoratul în fizică aplicată în economie şi ştiinţele sociale, obţinând distincţia „Summa Cum Laude”. În 2003, a fost recompensat de Academia Română cu Premiul „Ştefan Procopiu”. Datorită activităţii sale de cercetare, a fost admis la studiu cu o bursă postdoctorală la Universitatea din Liège (Belgia).

În cei 52 de ani de viaţă, profesorul Mircea Gligor a repetat traiectoria formării unei personalităţi: anii de şcoală, de facultate, integrarea în sistemul de învăţământ, gradele didactice, doctoratul, postdoctoratul. Biografia seacă a fişei postului nu acoperă imaginea profesorului de la catedră, a colegului de cancelarie, a prietenului, a soţului, a tatălui. Mircea Gligor a fost o prezenţă discretă, o fire deschisă, atent la ce e în jur şi distant cu tot ce l-ar putea distrage, un zâmbet cald, înţelegător, uşor amuzat de spectacolul cotidian ale cărui fire nevăzute le întrezărea cu iuţime. Se străduia să fie optimist pentru copiii lui, de acasă şi de la şcoală, gândindu-le viitorul în parametrii dezvoltării personale şi unicităţii umane. Îşi simţea discipolii, intuia felul în care te poţi adresa pentru a-i câştiga de partea ta, le vorbea despre limbajul universal al fizicii şi despre dimensiunea ei reală în spaţiul mintal intelectual al fiecăruia. Ştia să fie convingător, riguros, fără rigiditate şi inflexibilitate, demonstrând, prin fluenţa gândirii proprii, că fizica este un poem al viziunii divine asupra universului. Mircea a fost colegul căruia i te puteai adresa cu orice rugăminte, colegul care nu îşi refuza colegii, indiferent de ziua din săptămâna pentru care era solicitat, colegul discret, retras în timpul orelor libere în faţa ecranului calculatorului, pregătind materiale pentru elevi, pentru conferinţe şi comunicări. Mircea era mintea bogată, cultura de tip enciclopedic pe baza căreia realiza sinapse între noţiuni şi domenii multiple, lecturile beletristice şi filosofice care îl făceau un minunat partener de discuţii şi un adversar redutabil în polemică. Din timpul orei de fizică de la clasa a VI-a, Mircea Gligor a plecat să-şi predea principiul Vieţii trăite altfel în dimensiunea lumii în care a crezut. Dumnezeu să îl ierte!, se spune în mesajul de condoleanţe trimis de colectivul Colegiului Naţional „Roman-Vodă”.

O aflare în treabă la nivel naţional

Bacalaureatul

După introducerea sistemului de supraveghere video la ultima simulare a examenului de bacalaureat, s-a constatat că, deşi prost, stăm ceva mai bine ca anul trecut, vreo jumătate dintre împricinaţi neizbutind decât rezultate lamentabile.

Analizând evoluţia de la un an la altul, la cei de clasa a XI-a rezultatele sunt îmbucurătoare, pentru că au trecut de pragul mediei 5 mai mulţi combatanţi decât în 2014. Dacă acum douăsprezece luni, la primă probă, la limba şi literatura română, peste nota 5 au luat 46,82% dintre elevi, anul acesta procentul a crescut la 56,05%. În vreme ce în urmă cu un an au intrat în simulare 4.575 de elevi de-a XI-a, acum au susţinut teza 3.805 elevi. La cealaltă probă, la alegere, procentul a crescut de la 36,51% la 44,61%. La clasa a XII-a rezultatele sunt mai bune, şi interesul copiilor fiind mai mare, întrucât se apropie examenul adevărat. La proba la română, promovabilitatea a fost de 66,58%, în condiţiile în care anul trecut era 57,23%, cu menţiunea că acum au intrat în simulare 4.401 copii, iar anul trecut au fost 4.136. La disciplina obligatorie a profilului promovabilitatea a fost de 54,7%, iar anul trecut – 44,78%. Mai bune au fost rezultatele la disciplina la alegere, susţinută doar de către elevii de clasa a XII-a, promovabilitatea fiind acum de 65,3%, iar în 2014 a fost de 56,65%. După aceste note, în fiecare liceu va avea loc analiza rezultatelor şi, aşa cum e prevăzut în metodologie, se vor stabili măsuri pentru recuperarea deficienţelor. Pregătirea se va face în licee, cu profesorii de la clasă, fără a se impune pretenţii financiare pentru efortul cadrelor didactice.

Evaluarea Naţională

Rezultatele la simularea examenului de la Evaluarea Naţională, desfăşurat în perioada 23 – 24 februarie, arată că, în judeţul Neamţ au fost obţinute trei medii de 10; 139 de medii cuprinse între 9 şi 9,99; 368 de medii între 8 şi 8,99; 477 de medii între 7 şi 7,99; 641 de medii între 6 şi 6,99; 705 medii între 5 şi 5,99; 867 de medii între 4 şi 4,99; 923 de medii între 3 şi 3,99; 667 de medii între 2 şi 2,99; 279 de medii între 1 şi 1,99. La proba scrisă la matematică au fost obţinute 17 note de 10, iar la proba scrisă la limba şi limba literatura română, 13 note maxime.

Simulările de primăvară

Şcolile care au obţinut cel mai mare procent de promovabilitate din judeţ sunt: Colegiul Naţional „Petru Rareş” din Piatra Neamţ (100%), Colegiul Naţional de Informatică Piatra Neamţ (98,11%), Colegiul Naţional „Calistrat Hogaş” din Piatra Neamţ (96,67%), Colegiul Naţional “, „Roman-Vodă” din Roman (94,92%), Şcoala Gimnazială nr. 3 din Piatra Neamţ (92,21%), Liceul Tehnologic „Vasile Conta” din Târgu Neamţ (82,76%), Şcoala Gimnazială „Vasile Alecsandri” din Roman (81,63%) şi Şcoala Gimnazială nr. 8 Piatra Neamţ (77,78%).

Şcolile cu cel mai mic procent de promovabilitate din judeţ sunt: Şcoala Gimnazială Păstrăveni (16%), Şcoala Gimnazială Secuieni (16%), Şcoala Gimnazială Trifeşti (10%), Şcoala Gimnazială Oniceni (6,82%), Liceul Tehnologic Valea Ursului (4,08%), Liceul Tehnologic „Dumitru Leonida” (0%) şi Colegiul Tehnic „Danubiana” din Roman (0%).

La nivelul judeţului Neamţ, 45,94% dintre elevii participanţi au obţinut medii peste 5. La proba de limba şi literatura română, procentul de promovabilitate este de 67,66%, iar la proba de matematică procentul de promovabilitate este de 31,54%. Potrivit datelor furnizate de Inspectoratul Şcolar Judeţean Neamţ, 2.736 de elevi au obţinut note sub 5, din 5.069 de participanţi la simulare.

Rezultatele arată nivelul elevilor de clasa a VIII-a, cu doar câteva luni înainte de examen. Mediile de la Evaluarea Naţională din această vară vor conta în proporţie de 75% pentru admiterea de la liceu, restul de 25% fiind ponderea mediilor anilor de liceu.

La simularea de la clasa a VIII-a, rezultatele au fost amestecate, existând trei elevi care au luat note maxime la ambele teze, dar şi scoli în care nici un elev nu a fost promovat. Elevii de onoare sunt de la şcolile „Grigore Ghica-Vodă”, respectiv „Ion Creangă” din Târgu Neamţ. Şcolile în care promovabilitatea la simulare a fost zero sunt Colegiul „Danubiana” Roman şi Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Piatra Neamţ. Colegiul National „Petru Rareş” este singura unitate din judeţ în care promovabilitatea a fost de sută la sută, intrând în simulare toţi cei 56 de elevi înscrişi la clasa a VIII-a. ***(Red.)***

Sumar

Gheorghe A. M. CIOBANU – *Suferinţele tânărului… Faust!* (pag. 8)

Daniela CIURARU – *Ana Teodorescu, învăţătoarea care şi-a făcut pe deplin datoria* (pag. 13)

Livia CURPĂNARU – *Din munca unui doctorand: Teorii despre managementul şi evaluarea performanţei organizaţiilor* (pag. 15)

DE GRADATU′ – *Veniţi de luaţi…GRADAŢII* (pag. 10-11)

Cornel DUCULESCU – *Repere ale istoriei proiectelor pe teme de mediu din şcoală* (pag. 14)

Mădălina FILIP – *Mărţişoare de Pipirig* (pag. 14)

Neculai FLORIAN – *Învăţătorul Vasile Solomon* (pag.20)

Mihai FLOROAIA – *Al doilea parteneriat cu Turcia la Şcoala Postliceală Sanitară Piatra-Neamţ* (pag. 9)

Constantin GRASU – *Pionul din munţi al Almei Mater (IV)* (pag.10)

Mihai MANCAŞ – *Campanii* (pag.2) * *„Cu subiect şi predicat”* (pag.20)

Dan MIHĂILESCU – *Colonel (r) Octavian Armencea – cavaler al Ordinului Mihai Viteazul* (pag. 11)

Irina NASTASIU – *Turnul lui Ştefan – reper de istorie şi de spiritualitate nemţeană* (pag. 1 - 4, 5) * *Înfiinţarea filialei judeţene a Asociaţiei Părinţi pentru Ora de Religie* (pag. 3) * *Infocult* (pag. 2, 3, 4, 5, 6, 7) * *Şcoala nemţeană, iniţiative naţionale* (pag. 20)

Florin NICOLAU – *O experienţă europeană* (pag. 9)

Daniela POPA – *Lecţia de educaţie fizică la clasa pregătitoare* (pag. 17)

Gheorghe RADU – *Dascăli de altădată. Model în toate direcţiunile pe Valea Bistriţei... (II)* (pag. 7)

Virgil RĂZEŞU – *Cartea ofrandelor* (pag. 6)

RED. – *Profesorul Mircea Gligor s-a mutat la ceruri* (pag. 18) * *Simulările de primăvară, o aflare în treabă la nivel naţional* (pag. 19)

Dumitru RUSU – *Maria* (pag. 3) * *Se poate glumi?* (pag. 12)

Liviu RUSU – *Buletinul AINt* (pag. 12)

Constantin TOMŞA – *Gheorghe A. M. Ciobanu – Un cavaler al artelor, în inima cetăţii* (pag. 1-8) * *Rememorări nemţene, martie 2015* (pag. 12, 13, 14, 15, 16, 17) * *Note de lectură: „Rememorări tardive” de Constantin Grasu* (pag. 16)

Gheorghe ŢIGĂU – *Dascăli care nu mai sunt: prof. Virginia Amaicei* (pag. 18)

Mircea ZAHARIA – *Nimic fără lege – Interviu cu dl. Gabriel Ploscă, preşedintele SLLICS Neamţ* (pag. 1-2) * *Aniversări culturale – martie, 2015* (pag. 20)

Învăţătorul Vasile Solomon

Vasile Solomon s-a născut la 20 iulie 1909 în satul Mastacăn din comuna Dragomireşti. A urmat clasele primare la şcoala din sat şi la Şcoala Borniş cu mai mulţi învăţători: Cristofor Văideanu, Vasile Văideanu, Constantin Ostache şi Gheorghe Secară. În 1924 a fost admis la Şcoala Normală din Piatra-Neamţ, fiind absolvent din anul 1930.

La 1 septembrie 1930 a fost numit învăţător la Şcoala Zăluceni unde a lucrat un an şi a primit salariu doar pentru o lună. Ca să supravieţuiască a învăţat să pescuiască în Nistru cu locuitorii satului.

A urmat între 1931-1932 cursurile Şcolii Militare din Bacău fiind avansat la gradul de sublocotenent. Experienţa de la Şcoala din Zăluceni şi lipsa altor posturi l-a determinat să stea doi ani acasă ajutându-şi părinţii la agricultură.

La 1 septembrie 1934 acceptă postul de învăţător la Şcoala din localitatea Samananca, judeţul Orhei. În vara anului 1935 frecventează cursurile de comandanţi de străjeri unde s-a remarcat şi a fost transferat la Şcoala Potoci din comuna Buhalniţa, o şcoală grea cu cinci clase, unde lucra cu trei clase diminneaţa şi cu două după masa. În 1938 obţine gradul al doilea şi vine titular la Şcoala Nemţişor, începând cu 1 septembrie, şcoală la care va fi învăţător şi director timp de 26 de ani, cu întrerupere pe timpul participării la Cel de al Doilea Război Mondial cu Regimentul 8 Vânători de munte din Cernăuţi şi cu Regimentul 15 Infanterie din Piatra – Neamţ. A fost rănit de mai multe ori, însă mai grav în luptele de la Balta (dincolo de Bug) unde şi-a pierdut ochiul stâng.

Revine la Şcoala Nemţişor şi la 19 februarie 1944 s-a căsătorit cu învăţătoarea Eugenia Chisenco de la Şcoala Lunca. În 1945 susţine examenul pentru gradul întâi.

L-am vizitat de mai multe ori şi îmi vorbea despre învăţătorii care au muncit la Şcoala Nemţişor, de Beringhe care era şi un talentat pictor, de Simionescu din Hangu, de Balan din Tg. Neamţ sau de Gh. Panaite din Crăcăoani – toţi căzuţi în lupte în timpul războiului.

Harnic şi cu dragoste pentru şcolari, care, în marea lor majoritate erau lipsiţi de mijloace materiale, învăţătorul Vasile Solomon a avut şi satisfacţii cât a muncit la Nemţişor. Sub supravegherea sa a fost construit noul local de şcoală din Nemţişor. Cu băţul în mână a bătut din poartă în poartă lămurind sătenii să-şi trimită copiii la şcoală, aşa că mulţi şi-au continuat studiile. A avut de întâmpinat şi greutăţi fiind anchetat pentru că la alegerile din 1946 sfătuise sătenii să voteze „ochiul” şi nu „soarele”, iar pentru că fusese pârât că ascultă posturi străine a fost nevoit să-şi vândă aparatul de radio.

În 1963 soţii Solomon şi-au cumpărat o căsuţă în Tg. Neamţ, pe strada care duce spre Cetate, iar de la 1 septembrie 1964 s-au transferat la Şcoala Condreni unde au muncit până la pensionare. În 1971 învăţătorul Vasile Solomon s-a pensionat şi a încetat din viaţă la 9 ianuarie 2003 cu puţin înainte de a împlini vârsta de 94 ani.

Înv. Neculai FLORIAN

„Cu subiect şi predicat”?!

Stereotip în comunicare, construcţia „am spus cu subiect şi predicat” a devenit mai mult decât agasantă, pentru că este folosită complet ilogic, zi de zi, ceas de ceas. Exact ca răposatul „deci”, la fel de ilogic, la începutul oricărui enunţ, fără a introduce o concluzie. Sau ca eternul „şi” ori ca imbecilul „funcţie de” în loc de „în funcţie de”.

Bine. Suntem dispuşi să iertăm analfabeţilor asemenea erori repetate până la supra saturaţie. Dar de ce sunt obligaţi (?) oamenii cu diplome universitare să le însuşească imediat?

Pe toate canalele de comunicare interumană, mai ales în presa audiovizuală şi în presa scrisă, abundenţa obositorului „cu subiect şi predicat” te trimite într-o iluzorie oră de gramatică dintr-o şcoală pentru adulţi aduşi la alfabetizare.

Îmi îngădui să le comunic iubitorilor acestui stereotip că nici o propoziţie logică (deci inteligibilă) nu se poate construi fără subiect şi predicat, ambele fiind elementele primare ale unei comunicări cam ca asta: „Analfabeţii (subiect) nu cunosc (predicat) sintaxa elementară”.

Păi de ce ne repetă enervant şi inutil dumnealor că tot ce spun, au spus, au gândit, au scris, au visat, au… respectă gramatica (dacă şi când o respectă!)???

Mihai MANCAŞ

Aniversări martie

01. BOTTICELLI, SANDRO (Alessandro di Mariano Filipepi), pictor italian (1445-1510); 570 de ani de la naştere
02. GYR (DEMETRESCU), RADU (1905–1975) poet; 110 ani de la naştere
05. IUSTIN MOISESCU (1910–1986) Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române; 105 ani de la naştere
05. PAPADAT–BENGESCU, HORTENSIA (1876–1955) scriitoare; 60 ani de la moarte
05. STANCA, RADU (1920–1962) poet, dramaturg, regizor; 95 ani de la naştere /5 mar
06. MICHELANGELO, BUONARROTI, pictor, sculptor poet şi arhitect italian (1475-1564); 540 de ani de la naştere

07. RAVEL, MAURICE, compozitor francez (1875-1937); 140 de ani de la naştere
08. GRIGORESCU–BACOVIA, AGATHA (1895–1981) poetă, memorialistă; 120 ani de la naştere
08. TUDORAN, RADU (1910–1992) scriitor; 105 ani de la naştere
09. SOCIETATEA PRESEI, prima organizaţie profesională a ziariştilor români, preşedinte C.A. Rosetti; 130 ani de la înfiinţare
09. ZIUA DEŢINUŢILOR POLITICI ANTICOMUNIŞTI (din perioada 1944-1989)
12. CĂLINESCU, GEORGE (1899–1965) critic şi istoric literar, poet, prozator, dramaturg, academician; 50 ani de la moarte
12. CHIRIŢĂ, CONSTANTIN (1925–1991) prozator; 90 ani de la naştere
14. GANE, CONSTANTIN (1885–1962) scriitor şi istoric; 130 ani de la naştere
15. BERNEA, ERNEST (1905–1990) scriitor, etnolog; 110 ani de la naştere
19. BARBU, ION (Dan Barbilian) (1895–1961) poet, matematician, academician; 120 ani de la naştere
19. FILIMON, NICOLAE (1819–1865) prozator; 150 ani de la moarte
20. CUZA, ALEXANDRU IOAN (1820–1873) Domn al Principatelor Unite; 195 ani de la naştere
20. ZIUA INTERNAŢIONALĂ A FRANCOFONIEI
21. BACH, JOHANN SEBASTIAN (1685–1750) compozitor şi organist german; 330 ani de la naştere
21. CIUBOTĂRAŞU, ŞTEFAN (1910–1970) actor de teatru şi film, poet; 105 ani de la naştere
21. ZIUA MONDIALĂ A POEZIEI /21 mar
24. VERNE, JULES (1828–1905) scriitor francez; 110 ani de la moarte

25. (†) BUNA VESTIRE
25. CARAGIALE, MATEIU (1885–1936) prozator, poet; 130 ani de la naştere
26. MOŞ TEACĂ: „Jurnal ţivil şi cazon” (1895–1901), Bucureşti, săptămânal, condus şi editat de Anton Bacalbaşa; 120 ani de la apariţie
27. ZIUA MONDIALĂ A TEATRULUI
29. CARAGIALI, COSTACHE (1815–1877) dramaturg, poet, prozator, actor; 200 ani de la naştere.

APOSTOLUL – revistă a cadrelor didactice din judeţul Neamţ, serie nouă, apare prin colaborarea Sindicatului Învăţământ Neamţ şi Asociaţiei Învăţătorilor din judeţul Neamţ (martie 1999).
FONDATORI ● noiembrie, 1934: C. Luchian, V. Gaboreanu, V. Scripcaru, M. Stamate, I. Rafail, M. Avădanei
● **martie, 1999:** Florin Florescu, Ştefan Corneanu, Gheorghe Amaicei, Dumitriţa Vasilca
CONSILIUL DE ADMINISTRAŢIE: Gabriel PLOSCĂ – director general, Iosif COVASAN – director economic, Gheorghe AMAICEI, Liviu RUSU, Gabriela GRIGORE.
CONSILIUL DE REDACŢIE: *Mircea ZAHARIA – redactor şef, Constantin TOMŞA – redactor şef adjunct, Mihai FLOROAIA, Irina NASTASIU, A. OPRIŞ, Dorian RADU – DTP; Florin MOLDOVANU – editor online.*

ISSN - 1582-3121
Redacţia şi administraţia: str. Petru Rareş nr. 24, Piatra Neamţ.
Tel/fax: 0233.22.53.32
revista_apostolul@yahoo.com